ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 18ης Νοεμβρίου 2003 *

Στην υπόθεση C-216/01,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Handelsgericht Wien (Αυστρία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Budějovický Budvar, národní podnik,

και

Rudolf Ammersin GmbH,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 28 ΕΚ, 30 ΕΚ και 307 ΕΚ, καθώς και του κανονισμού (ΕΟΚ) 2081/92 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουλίου 1992, για την προστασία των γεωγραφικών ενδείξεων και των ονομασιών προέλευσης των γεωργικών προϊόντων και των τροφίμων (ΕΕ L 208, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 535/97 του Συμβουλίου, της 17ης Μαρτίου 1997 (ΕΕ L 83, σ. 3),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους B. Σκουρή, Πρόεδρο, P. Jann, C. W. A. Timmermans (εισηγητή), C. Gulmann και J. N. Cunha Rodrigues, προέδρους τμήματος, D. A. O. Edward, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, R. Schintgen, N. Colneric και S. von Bahr, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: A. Tizzano
γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας,

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— η Budějovický Budvar, národní podnik, εκπροσωπούμενη από τον S. Kommar, Rechtsanwalt,

— η Rudolf Ammersin GmbH, εκπροσωπούμενη από τον C. Hauer, Rechtsanwalt,

— η Αυστριακή Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την C. Pesendorfer,

— η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους W.-D. Plessing και A. Dittrich,

— η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον G. de Bergues και την L. Bernheim,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την A.-M. Rouchaud, επικουρούμενη από τον B. Wägenbaur, Rechtsanwalt,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις της Budějovický Budvar, národní podnik, εκπροσωπούμενης από τον S. Kommar, της Rudolf Ammersin GmbH, εκπροσωπούμενης από τους C. Hauer, D. Ohlgart και B. Goebel, Rechtsanwälte, και της Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από την A.-M. Rouchaud, επικουρούμενη από τον B. Wägenbaur, κατά τη συνεδρίαση της 19ης Νοεμβρίου 2002,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 22ας Μαΐου 2003,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με διάταξη της 26ης Φεβρουαρίου 2001, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 25 Μαΐου 2001, το Handelsgericht Wien υπέβαλε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 234 ΕΚ, τέσσερα προδικαστικά ερωτήματα ως προς την ερμηνεία των άρθρων 28 ΕΚ, 30 ΕΚ και 307 ΕΚ, καθώς και του κανονισμού (ΕΟΚ) 2081/92 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουλίου 1992, για την προστασία των γεωγραφικών ενδείξεων και των ονομασιών προέλευσης των γεωργικών προϊόντων και των τροφίμων (ΕΕ L 208, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 535/97 του Συμβουλίου, της 17ης Μαρτίου 1997 (ΕΕ L 83, σ. 3, στο εξής: κανονισμός 2081/92).

2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ της Budějovický Budvar, národní podnik, (στο εξής: Budvar), ζυθοποιίας εγκατεστημένης στην πόλη Ceske Budjovice (Δημοκρατία της Τσεχίας), και της Rudolf Ammersin GmbH (στο εξής: Ammersin), εταιρίας εγκατεστημένης στη Βιένη (Αυστρία) η οποία ασκεί εμπόριο διανομής ποτών, σχετικά με το αίτημα της Budvar να απαγορευθεί στην Ammersin να διαθέτει στο εμπόριο, με το σήμα American Bud, την μπίρα η οποία παράγεται από τη ζυθοποιία Anheuser-Busch Inc. (στο εξής: Anheuser-Busch), με έδρα στο Saint Louis (Ηνωμένες Πολιτείες), για τον λόγο ότι, δυνάμει διμερών συνθηκών δεσμευουσών τη Δημοκρατία της Τσεχίας και τη Δημοκρατία της Αυστρίας, η χρήση της ονομασίας «Bud» προορίζεται αποκλειστικά για την μπίρα η οποία παράγεται στη Δημοκρατία της Τσεχίας.

Το νομικό πλαίσιο

Το διεθνές δίκαιο

3 Το άρθρο 34, παράγραφος 1, της Συμβάσεως της Βιένης για τη διαδοχή κρατών όσον αφορά την εφαρμογή των Συνθηκών, της 23ης Αυγούστου 1978, προβλέπει τα εξής:

«Όταν μέρος ή μέρη του εδάφους ενός κράτους αποχωρίζονται από το έδαφος αυτό για να σχηματίσουν ένα ή περισσότερα κράτη, ανεξαρτήτως του αν το προγενέστερο κράτος εξακολουθεί ή όχι να υφίσταται:

α) κάθε συνθήκη ισχύουσα κατά το χρονικό σημείο της διαδοχής των κρατών έναντι του συνόλου του εδάφους του προγενέστερου κράτους εξακολουθεί να ισχύει έναντι κάθε διάδοχου κράτους το οποίο σχηματίζεται κατά τον τρόπο αυτό.

β) κάθε συνθήκη ισχύουσα κατά το χρονικό σημείο της διαδοχής των κρατών έναντι αποκλειστικά του μέρους του εδάφους του προγενέστερου κράτους που κατέστη διάδοχο κράτος εξακολουθεί να ισχύει μόνον έναντι του εν λόγω διάδοχου κράτους.»

Το κοινοτικό δίκαιο

4 Το άρθρο 307, πρώτο και δεύτερο εδάφιο, ΕΚ έχει ως εξής:

«Τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις που απορρέουν από συμβάσεις που συνήφθησαν προ της 1ης Ιανουαρίου 1958 ή, για τα κράτη που προσχωρούν, προ της ημερομηνίας της προσχώρησής τους, μεταξύ ενός ή περισσοτέρων κρατών μελών αφενός και ενός ή περισσοτέρων τρίτων χωρών αφετέρου, δεν θίγονται από την παρούσα Συνθήκη.

Κατά το μέτρο που οι συμβάσεις αυτές δεν συμβιβάζονται με την παρούσα Συνθήκη, το ενδιαφερόμενο ή τα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη προσφεύγουν σε όλα τα πρόσφορα μέσα, για να άρουν τα διαπιστωθέντα ασυμβίβαστα. Εν ανάγκη τα κράτη μέλη παρέχουν προς τον σκοπό αυτό αμοιβαία συνδρομή και υιοθετούν, κατά περίπτωση, κοινή στάση.»

5 Στην έβδομη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 2081/92 διαπιστώνεται «ότι οι εθνικές πρακτικές στην εφαρμογή των ονομασιών προέλευσης και των γεωγραφικών ενδείξεων είναι προς το παρόν ανόμοιες· ότι είναι ανάγκη να προβλεφθεί κοινοτική θεώρηση· ότι, πράγματι, ένα πλαίσιο κοινοτικών κανόνων που θα περιλαμβάνει ένα καθεστώς προστασίας θα επιτρέψει στις γεωγραφικές ενδείξεις και στις ονομασίες προέλευσης να αναπτυχθούν λόγω του ότι το πλαίσιο αυτό θα εγγυάται, με μια πιο ενιαία θεώρηση, ίσους όρους ανταγωνισμού μεταξύ των παραγωγών προϊόντων που δικαιούνται αυτών των ενδείξεων και θα οδηγήσει σε μεγαλύτερη αξιοπιστία αυτών των προϊόντων στα μάτια των καταναλωτών».

6 Το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 2081/92 προβλέπει τα εξής:

«1. Ο παρών κανονισμός καθορίζει τους κανόνες προστασίας των ονομασιών προέλευσης και των γεωγραφικών ενδείξεων των προοριζομένων για ανθρώπινη κατανάλωση γεωργικών προϊόντων που αναφέρονται στο παράρτημα ΙΙ της Συνθήκης και των τροφίμων που αναφέρονται στο παράρτημα Ι του παρόντος κανονισμού, καθώς και των γεωργικών προϊόντων που αναφέρονται στο παράρτημα ΙΙ του παρόντος κανονισμού.

[...]

2. Ο παρών κανονισμός εφαρμόζεται με την επιφύλαξη άλλων ειδικών κοινοτικών διατάξεων.»

7 Το παράρτημα Ι του εν λόγω κανονισμού, που φέρει τον τίτλο «Τρόφιμα που αναφέρονται στο άρθρο 1, παράγραφος 1», αναφέρει την «Μπίρα» στην πρώτη περίπτωσή του.

8 Σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 2081/92:

«1. Η κοινοτική προστασία των ονομασιών προέλευσης και των γεωγραφικών ενδείξεων των γεωργικών προϊόντων και τροφίμων επιτυγχάνεται σύμφωνα με τον παρόντα κανονισμό.

2. Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού, νοούνται ως:

α) "ονομασία προέλευσης": το όνομα μιας περιοχής, ενός συγκεκριμένου τόπου ή, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, μιας χώρας, το οποίο χρησιμοποιείται στην περιγραφή ενός γεωργικού προϊόντος ή ενός τροφίμου:

— που κατάγεται από αυτή την περιοχή, το συγκεκριμένο τόπο ή τη χώρα αυτή

και

— του οποίου η ποιότητα ή τα χαρακτηριστικά οφείλονται κυρίως ή αποκλειστικά στο γεωγραφικό περιβάλλον, που περιλαμβάνει τους φυσικούς και ανθρώπινους παράγοντες, και του οποίου η παραγωγή, η μεταποίηση και η επεξεργασία λαμβάνουν χώρα στην οριοθετημένη γεωγραφική περιοχή·

β) "γεωγραφική ένδειξη": το όνομα μιας περιοχής, ενός συγκεκριμένου τόπου ή, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, μιας χώρας, το οποίο χρησιμοποιείται στην περιγραφή ενός γεωργικού προϊόντος ή ενός τροφίμου:

— που κατάγεται από την περιοχή αυτή, το συγκεκριμένο τόπο ή τη χώρα αυτή

και

— του οποίου μια συγκεκριμένη ποιότητα, η φήμη ή άλλο χαρακτηριστικό μπορούν να αποδοθούν στη γεωγραφική αυτή καταγωγή και του οποίου η παραγωγή ή/και η μεταποίηση ή/και η επεξεργασία πραγματοποιούνται στην οριοθετημένη γεωγραφική περιοχή.»

9 Στα άρθρα 5 έως 7 του κανονισμού 2081/92 καθιερώνεται η διαδικασία καταχωρίσεως των γεωγραφικών ενδείξεων και των ονομασιών προελεύσεως στις οποίες αναφέρεται το άρθρο 2 του εν λόγω κανονισμού. Η διαδικασία αυτή αποκαλείται «κανονική διαδικασία». Σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 4, του κανονισμού αυτού, η αίτηση καταχωρίσεως απευθύνεται στο κράτος μέλος στο οποίο βρίσκεται η οικεία γεωγραφική περιοχή. Το κράτος αυτό ελέγχει, σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 5, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω κανονισμού, αν η αίτηση είναι αιτιολογημένη και τη διαβιβάζει στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

10 Δεδομένου ότι για την εξέταση αιτήσεως καταχωρίσεως εκ μέρους της Επιτροπής απαιτείται ορισμένος χρόνος και ότι, εν αναμονή της λήψεως αποφάσεως περί της καταχωρίσεως μιας ονομασίας, πρέπει να γίνεται δεκτή η εκ μέρους του κράτους μέλους παροχή προσωρινής εθνικής προστασίας, με τον κανονισμό 535/97 εισήχθη το ακόλουθο κείμενο μετά το πρώτο εδάφιο του άρθρου 5, παράγραφος 5, του κανονισμού 2981/92:

«Το εν λόγω κράτος μέλος μπορεί στο εθνικό επίπεδο να χορηγήσει στη διαβιβαζόμενη ονομασία προστασία κατά την έννοια του παρόντος κανονισμού καθώς και, ενδεχομένως, περίοδο προσαρμογής μόνον προσωρινά από την ημερομηνία διαβίβασης· [...]

Η προσωρινή εθνική προστασία τερματίζεται από την ημερομηνία κατά την οποία λαμβάνεται απόφαση καταχώρισης δυνάμει του παρόντος κανονισμού. [...]

Οι συνέπειες μιας παρόμοιας εθνικής προστασίας, αν η ονομασία δεν καταχωρισθεί κατά την έννοια του παρόντος κανονισμού, αποτελούν αποκλειστική ευθύνη του οικείου κράτους μέλους.

Τα μέτρα που λαμβάνονται από τα κράτη μέλη δυνάμει του δευτέρου εδαφίου παράγουν αποτελέσματα μόνο στο εθνικό επίπεδο και δεν επηρεάζουν τις ενδοκοινοτικές συναλλαγές.»

11 Το άρθρο 12 του κανονισμού 2081/92 έχει ως εξής:

«1. Με την επιφύλαξη των διατάξεων διεθνών συμφωνιών, ο παρών κανονισμός μπορεί να εφαρμόζεται στα γεωργικά προϊόντα ή στα τρόφιμα προέλευσης τρίτης χώρας, εφόσον:

— η τρίτη χώρα είναι σε θέση να παράσχει εγγυήσεις πανομοιότυπες ή ισοδύναμες προς αυτές που αναφέρονται στο άρθρο 4,

— η τρίτη χώρα διαθέτει σύστημα ελέγχου ισοδύναμο προς το σύστημα που αναφέρεται στο άρθρο 10,

— η τρίτη χώρα είναι διατεθειμένη να παράσχει προστασία ισοδύναμη με αυτή που υπάρχει στην Κοινότητα στα αντίστοιχα γεωργικά προϊόντα ή τρόφιμα που προέρχονται από την Κοινότητα.

2. Εάν η προστατευόμενη ονομασία μιας τρίτης χώρας είναι ομώνυμη με μια κοινοτική προστατευόμενη ονομασία, η καταχώριση πραγματοποιείται αφού ληφθούν δεόντως υπόψη οι τοπικές και παραδοσιακές χρήσεις και οι πραγματικοί κίνδυνοι σύγχυσης.

Η χρήση αυτής της μορφής ονομασιών δεν επιτρέπεται παρά μόνον εάν η χώρα καταγωγής του προϊόντος αναγράφεται στην ετικέτα ευκρινώς και προφανώς.»

12 Στο άρθρο 17 του κανονισμού 2081/92 καθιερώνεται μια διαδικασία, αποκαλούμενη «απλουστευμένη διαδικασία», η οποία εφαρμόζεται για την καταχώριση των ονομασιών που υφίσταντο ήδη κατά την ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος του εν λόγω κανονισμού. Στη διάταξη αυτή προβλέπεται, μεταξύ άλλων, ότι τα κράτη μέλη κοινοποιούν στην Επιτροπή, εντός προθεσμίας έξι μηνών από την ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος του κανονισμού 2081/92, τις ονομασίες των οποίων επιθυμούν την καταχώριση σύμφωνα με τον εν λόγω κανονισμό.

13 Προκειμένου, μεταξύ άλλων, να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι η πρώτη πρόταση περί καταχωρίσεως των γεωγραφικών ενδείξεων και των ονομασιών προελεύσεως, την οποία όφειλε να καταρτίσει η Επιτροπή κατ' εφαρμογήν του άρθρου 17, παράγραφος 2, του κανονισμού 2081/92, υποβλήθηκε στο Συμβούλιο μόλις τον Μάρτιο του 1996, ενώ είχε παρέλθει το μεγαλύτερο μέρος της πενταετούς μεταβατικής περιόδου που προβλέπει το άρθρο 13, παράγραφος 2, του ιδίου κανονισμού, ο κανονισμός 535/97, που άρχισε να ισχύει στις 28 Μαρτίου 1997, αντικατέστησε την τελευταία αυτή παράγραφο με το ακόλουθο κείμενο:

«Κατά παρέκκλιση από την παράγραφο 1, στοιχεία α' και β', τα κράτη μέλη μπορούν να διατηρήσουν εθνικά μέτρα που επιτρέπουν τη χρησιμοποίηση των ονομασιών που έχουν καταχωρισθεί δυνάμει του άρθρου 17 για μια πενταετία, κατ' ανώτατο όριο, από την ημερομηνία δημοσιεύσεως της καταχωρίσεως, εφόσον:

— τα προϊόντα είχαν διατεθεί νομίμως με τις ονομασίες αυτές στο εμπόριο επί πενταετία τουλάχιστον, προ της δημοσιεύσεως του παρόντος κανονισμού,

— οι επιχειρήσεις εμπορεύονται νομίμως τα εν λόγω προϊόντα με συνεχή χρησιμοποίηση των ονομασιών κατά την περίοδο που προβλέπεται στο πρώτο εδάφιο,

— από τη σήμανση προκύπτει σαφώς η πραγματική καταγωγή του προϊόντος.

Εντούτοις, η παρέκκλιση αυτή δεν μπορεί να οδηγήσει στην ελεύθερη εμπορία των προϊόντων στο έδαφος κράτους μέλους στο οποίο οι ονομασίες αυτές έχουν απαγορευθεί.»

Το εθνικό δίκαιο

14 Στις 11 Ιουνίου 1976, η Δημοκρατία της Αυστρίας και η Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Τσεχοσλοβακίας συνήψαν συμφωνία σχετικά με την προστασία των ενδείξεων καταγωγής, των ονομασιών προελεύσεως και των λοιπών προσδιορισμών της προελεύσεως γεωργικών και βιομηχανικών προϊόντων (στο εξής: διμερής σύμβαση).

15 Μετά την έγκριση και την κύρωσή της, η διμερής σύμβαση δημοσιεύθηκε στο *Bundesgesetzblatt für die Republik Österreich* της 19ης Φεβρουαρίου 1981 (BGBl. αριθ. 1981/75). Σύμφωνα με το άρθρο 16, παράγραφος 2, η διμερής σύμβαση άρχισε να ισχύει στις 26 Φεβρουαρίου 1981 και είναι αορίστου χρόνου.

16 Το άρθρο 1 της διμερούς συμβάσεως προβλέπει τα εξής:

«Κάθε συμβαλλόμενο κράτος υποχρεούται να λαμβάνει όλα τα αναγκαία μέτρα ώστε να προστατεύει αποτελεσματικά κατά του αθέμιτου ανταγωνισμού στα πλαίσια της οικονομικής ζωής τις ενδείξεις καταγωγής, τις ονομασίες προελεύσεως και τους λοιπούς προσδιορισμούς της προελεύσεως των γεωργικών και βιομηχανικών προϊόντων που εμπίπτουν στις κατηγορίες που μνημονεύονται στο άρθρο 5 και προσδιορίζονται στη συμφωνία η οποία προβλέπεται στο άρθρο 6, καθώς και τις ονομασίες και τους προσδιορισμούς που μνημονεύονται στα άρθρα 3, 4 και 8, παράγραφος 2».

17 Σύμφωνα με το άρθρο 2 της διμερούς συμβάσεως:

«Ως ενδείξεις καταγωγής, ονομασίες προελεύσεως και λοιποί προσδιορισμοί της προελεύσεως, κατά την έννοια της παρούσας συμφωνίας, νοούνται όλες οι υποδείξεις οι οποίες αναφέρονται, άμεσα ή έμμεσα, στην προέλευση ενός προϊόντος. Τέτοια ένδειξη αποτελείται γενικώς από μια γεωγραφική ονομασία. Ωστόσο, μπορεί επίσης να αποτελείται από άλλες ονομασίες αν οι ενδιαφερόμενοι κύκλοι της χώρας καταγωγής διακρίνουν σε αυτές, σε σχέση με το οικείο προϊόν, μια ένδειξη της χώρας παραγωγής. Οι εν λόγω ονομασίες μπορούν να περιλαμβάνουν, πέραν της ενδείξεως μιας γεωγραφικώς προσδιοριζόμενης περιοχής προελεύσεως, ενδείξεις σχετικά με την ποιότητα του οικείου προϊόντος. Αυτά τα ειδικά χαρακτηριστικά των προϊόντων αποτελούν αποκλειστική ή κύρια συνέπεια γεωγραφικών ή ανθρώπινων παραγόντων.»

18 Στο άρθρο 3, παράγραφος 1, της διμερούς συμβάσεως προβλέπονται τα εξής:

«[...] οι τσεχοσλοβακικές ονομασίες οι οποίες απαριθμούνται σε συμφωνία συναπτόμενη δυνάμει του άρθρου 6 προορίζονται εντός της Δημοκρατίας της Αυστρίας αποκλειστικά για τα τσεχοσλοβακικά προϊόντα.»

19 Στο άρθρο 5, παράγραφος 1, Β, σημείο 2, της διεθνούς συμβάσεως μνημονεύονται οι μπίρες μεταξύ των κατηγοριών τσεχικών προϊόντων τα οποία αφορά η προβλεπόμενη στην εν λόγω σύμβαση προστασία.

20 Σύμφωνα με το άρθρο 6 της διμερούς συμβάσεως:

«Οι αναφερόμενες σε προϊόντα ονομασίες για τις οποίες ισχύουν οι προϋποθέσεις των άρθρων 2 και 5, οι οποίες απολαύουν της προβλεπόμενης στη σύμβαση προστασίας και οι οποίες δεν αποτελούν επομένως γενικούς προσδιορισμούς, θα απαριθμούνται σε συμφωνία που θα συναφθεί μεταξύ των κυβερνήσεων των δύο συμβαλλομένων κρατών.»

21 Το άρθρο 7 της διμερούς συμφωνίας έχει ως εξής:

«1. Αν οι κατά τα άρθρα 3, 4, 6 και 8, παράγραφος 2, της παρούσας συμφωνίας προστατευόμενες ονομασίες χρησιμοποιούνται κατά παράβαση των διατάξεων αυτών στις εμπορικές συναλλαγές για προϊόντα, ιδίως στο περίβλημα ή τη συσκευασία τους, ή σε τιμολόγια, φορτωτικές ή άλλα εμπορικά έγγραφα ή στη διαφήμιση, τότε εφαρμόζονται όλα τα δικαστικά και διοικητικά μέτρα τα οποία προβλέπονται, κατά τη νομοθεσία του κράτους στο οποίο ζητείται προστασία, για την καταπολέμηση του αθέμιτου ανταγωνισμού ή την εξάλειψη μη επιτρεπόμενων ονομασιών, υπό τις προβλεπόμενες στην εν λόγω νομοθεσία προϋποθέσεις και λαμβανομένου υπόψη του άρθρου 9 της συμβάσεως.

2. Εφόσον υφίσταται κίνδυνος συγχύσεως στις εμπορικές συναλλαγές, η παράγραφος 1 εφαρμόζεται επίσης όταν οι προστατευόμενες βάσει της συμφωνίας ονομασίες χρησιμοποιούνται σε διαφοροποιημένη μορφή ή για προϊόντα άλλα πλην εκείνων στα οποία αντιστοιχούν οι ονομασίες σύμφωνα με την προβλεπόμενη στο άρθρο 6 συμφωνία.

3. Η παράγραφος 1 εφαρμόζεται επίσης όταν οι βάσει της συμφωνίας προστατευόμενες ονομασίες χρησιμοποιούνται σε μετάφραση ή με παραπομπή στην πραγματική προέλευση ή συνοδεύονται από εκφράσεις όπως "είδος", "τύπος", "μέθοδος", "τρόπος", "απομίμηση" ή παρόμοιες.

4. Η παράγραφος 1 δεν εφαρμόζεται στις μεταφράσεις ονομασιών ενός συμβαλλομένου κράτους αν η μετάφραση αποτελεί κοινώς χρησιμοποιούμενο όρο στη γλώσσα του άλλου συμβαλλομένου κράτους.»

22 Το άρθρο 16, παράγραφος 3, της διμερούς συμβάσεως προβλέπει ότι τα συμβαλλόμενα μέρη μπορούν να την καταγγείλουν κατόπιν προειδοποιήσεως η οποία απευθύνεται τουλάχιστον ένα έτος ενωρίτερα και διατυπώνεται εγγράφως διά της διπλωματικής οδού.

23 Σύμφωνα με το άρθρο 6 της διμερούς συμβάσεως, μια συμφωνία περί της εφαρμογής της συμβάσεως αυτής (στο εξής: διμερής συμφωνία) συνήφθη στις 7 Ιουνίου 1979. Δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 1, η συμφωνία αυτή άρχισε να ισχύει συγχρόνως με τη διμερή σύμβαση, ήτοι στις 26 Φεβρουαρίου 1981. Δημοσιεύθηκε στο *Bundesgesetzblatt für die Republik Österreich* της 19ης Φεβρουαρίου 1981 (BGBl. αριθ. 1981/76).

24 Το παράρτημα Β της διμερούς συμφωνίας έχει ως εξής:

«Τσεχοσλοβακικές ονομασίες για γεωργικά και βιομηχανικά προϊόντα

[...]

Β. Διατροφή και γεωργία (πλην των οίνων)

[...]

2. Ζύθος

Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Τσεχίας

[...]

Bud

Budějovické pivo

Budějovické pivo Budvar

Budějovický Budvar

[...]».

25 Στις 17 Δεκεμβρίου 1992, το εθνικό συμβούλιο της Τσεχίας δήλωσε ότι, σύμφωνα με τις ισχύουσες αρχές και τα προβλεπόμενα στο διεθνές δίκαιο, η Δημοκρατία της Τσεχίας θεωρεί ότι δεσμεύεται, από 1ης Ιανουαρίου 1993, από τις πολυμερείς και διμερείς συμφωνίες στις οποίες η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Τσεχίας και της Σλοβακίας ήταν συμβαλλόμενο μέρος κατά την ημερομηνία αυτή.

26 Με τον συνταγματικό νόμο αριθ. 4/1993, της 15ης Δεκεμβρίου 1992, η Δημοκρατία της Τσεχίας επιβεβαίωσε ότι αναλαμβάνει τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις τις οποίες υπείχε, σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Τσεχίας και της Σλοβακίας κατά την ημερομηνία της διαλύσεώς της.

27 Η ανακοίνωση του ομοσπονδιακού καγκελαρίου σχετικά με τις ισχύουσες μεταξύ της Δημοκρατίας της Αυστρίας και της Δημοκρατίας της Τσεχίας διμερείς συμφωνίες (BGBl. III αριθ. 1997/123, στο εξής: ανακοίνωση του ομοσπονδιακού καγκελαρίου) έχει ως εξής:

«Κατόπιν από κοινού εξετάσεως των διμερών συμφωνιών μεταξύ της Δημοκρατίας της Αυστρίας και της Δημοκρατίας της Τσεχίας από τις αρμόδιες αρχές των δύο κρατών, διαπιστώθηκε ότι, βάσει των γενικώς δεκτών κανόνων του δημοσίου διεθνούς δικαίου, οι κατωτέρω διμερείς συμφωνίες ίσχυαν στις σχέσεις μεταξύ της Δημοκρατίας της Αυστρίας και της Δημοκρατίας της Τσεχίας την 1η Ιανουαρίου 1993, ημερομηνία διαδοχής του κράτους της Δημοκρατίας της Τσεχίας επί του εδάφους που αντιστοιχεί στην πρώην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Τσεχίας και της Σλοβακίας, και εφαρμόζονται εφεξής από τις αρμόδιες αρχές στο πλαίσιο των εννόμων πράξεων των δύο χωρών:

[...]

19. σύμβαση μεταξύ της Δημοκρατίας της Αυστρίας και της Σοσιαλιστικής Δημοκρατίς της Τσεχοσλοβακίας σχετικά με την προστασία των ενδείξεων καταγωγής, των ονομασιών προελεύσεως και των λοιπών προσδιορισμών της προελεύσεως γεωργικών και βιομηχανικών προϊόντων καθώς και το πρωτόκολλο της 30ής Νοεμβρίου 1977

Βιένη, 11 Ιουνίου 1976 (BGBl. αριθ. 75/1981)

[...]

26. συμφωνία περί εφαρμογής της συμβάσεως μεταξύ της Δημοκρατίας της Αυστρίας και της Σοσιαλιστικής Δημοκρατίς της Τσεχοσλοβακίας σχετικά με την προστασία των ενδείξεων καταγωγής, των ονομασιών προελεύσεως και των λοιπών προσδιορισμών της προελεύσεως γεωργικών και βιομηχανικών προϊόντων

Πράγα, 7 Ιουνίου 1979 (BGBl. αριθ. 76/1981)

[...]».

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

28 Η Budvar διαθέτει στο εμπόριο μπίρα, μεταξύ άλλων, με τα εμπορικά σήματα Budějovický Budvar και Budweiser Budvar, εξάγει δε μπίρα με την επωνυμία «Budweiser Budvar», μεταξύ άλλων, στην Αυστρία.

29 Η Ammersin διαθέτει στο εμπόριο, μεταξύ άλλων, την παρασκευαζόμενη από τη ζυθοποιία Anheuser-Busch μπίρα με το εμπορικό σήμα American Bud, την οποία αγοράζει από την εταιρία Josef Sigl KG (στο εξής: Josef Sigl), με έδρα στο Obertrum (Αυστρία), αποκλειστικό εισαγωγέα της μπίρας αυτής στην Αυστρία.

30 Με εισαγωγικό δικόγραφο της 22ας Ιουλίου 1999, η Budvar ζήτησε από το αιτούν δικαστήριο να υποχρεώσει την Ammersin να παύσει να χρησιμοποιεί, επί του αυστριακού εδάφους, στο πλαίσιο της εμπορικής της δραστηριότητας, την ονομασία Bud ή οδηγούσες σε παραπλάνηση παρόμοιες ονομασίες, αναφορικά με μπίρα ή παρόμοια εμπορεύματα, εκτός αν πρόκειται για προϊόντα της Budvar. Επιπλέον,

ζήτησε την κατάργηση όλων των εμπιπτουσών στην απαγόρευση αυτή ονομασιών, αποζημίωση καθώς και τη δημοσίευση της δικαστικής αποφάσεως. Με την αγωγή υποβλήθηκε επίσης αίτηση λήψεως προσωρινών μέτρων.

31 Η προσφυγή της Budvar στηρίζεται κατ' ουσία σε δύο χωριστές νομικές βάσεις.

32 Πρώτον, η Budvar ισχυρίζεται ότι το καταχωρισμένο υπέρ της Anheuser-Busch εμπορικό σήμα American Bud παρουσιάζει ομοιότητα που οδηγεί σε σύγχυση, κατά την έννοια της νομοθεσίας περί αθεμίτου ανταγωνισμού, με τα δικά της προγενέστερα εμπορικά σήματα τα οποία απολαύουν προστασίας στην Αυστρία, ήτοι με τα σήματα Budweiser, Budweiser Budvar και Bud.

33 Δεύτερον, η Budvar υποστηρίζει ότι η χρήση της ονομασίας American Bud για μπίρα προερχόμενη από κράτος άλλο πλην της Δημοκρατίας της Τσεχίας αντιβαίνει προς τις διατάξεις της διμερούς συμβάσεως δεδομένου ότι η μνημονευόμενη στο παράρτημα Β της διμερούς συμφωνίας ονομασία Bud αποτελεί προστατευόμενη ονομασία, σύμφωνα με το άρθρο 6 της εν λόγω συμβάσεως, η οποία προορίζεται αποκλειστικά για τα τσεχικά προϊόντα.

34 Στις 15 Οκτωβρίου 1999 το αιτούν δικαστήριο διέταξε τη λήψη των προσωρινών μέτρων που ζήτησε η Budvar.

35 Το ένδικο μέσο που άσκησε η Ammersin κατά των εν λόγω μέτρων ενώπιον του Oberlandesgericht Wien (Αυστρία) δεν έγινε δεκτό, η δε αναίρεσή της ενώπιον του Oberster Gerichtshof (Αυστρία) απερρίφθη. Εφόσον περατώθηκε η διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, το Handelsgericht Wien επιλαμβάνεται εν προκειμένω της υποθέσεως επί της ουσίας.

36 Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι πριν ασκήσει τη προσφυγή της στην κύρια δίκη, η Budvar είχε ήδη ασκήσει ενώπιον του Landesgericht Salzburg (Αυστρία) προσφυγή παρόμοια με την ασκηθείσα στην υπόθεση της κύριας δίκης, τόσο ως προς το αντικείμενο όσο και ως προς τη νομική βάση, η οποία όμως εστρέφετο κατά της Josef Sigl.

37 Στην παράλληλη αυτή υπόθεση, το Landesgericht Salzburg διέταξε τη λήψη των προσωρινών μέτρων που είχε ζητήσει η Budvar, το δε Oberlandesgericht Linz (Αυστρία) δεν έκανε δεκτό το ένδικο μέσο που ασκήθηκε κατά της διατάξεως αυτής. Με διάταξη της 1ης Φεβρουαρίου 2000, το Oberster Gerichtshof απέρριψε το ένδικο μέσο που ασκήθηκε κατά της δευτεροβαθμίως εκδοθείσας διατάξεως και επιβεβαίωσε τα προσωρινά μέτρα.

38 Το αιτούν δικαστήριο εκθέτει ότι αυτή η διάταξη του Oberster Gerichtshof στηρίζεται κατ' ουσίαν στις ακόλουθες εκτιμήσεις.

39 Το Oberster Gerichtshof, το οποίο περιόρισε την εξέτασή του στον αντλούμενο από τη διμερή σύμβαση λόγο, έκρινε ότι η απαγόρευση την οποία ζητεί η Budvar έναντι της Josef Sigl μπορεί να συνιστά εμπόδιο στην ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων κατά την έννοια του άρθρου 28 ΕΚ.

40 Κατέληξε ωστόσο στην εκτίμηση ότι το εμπόδιο αυτό είναι συμβατό με το άρθρο 28 ΕΚ δεδομένου ότι η προστασία της ονομασίας Bud, όπως προβλέπεται στη διμερή σύμβαση, εμπίπτει στην προστασία της βιομηχανικής και εμπορικής ιδιοκτησίας κατά την έννοια του άρθρου 30 ΕΚ.

41 Κατά το αιτούν δικαστήριο, φαίνεται ότι το Oberster Gerichtshof στηρίχθηκε στην εκτίμηση ότι η ονομασία Bud αποτελεί «απλή γεωγραφική ένδειξη ή έμμεση υπόδειξη της προελεύσεως», ήτοι ένδειξη η οποία δεν προϋποθέτει την τήρηση των εγγυήσεων που συνδέονται με την ονομασία προελεύσεως, όπως η παραγωγή του

προϊόντος τηρουμένων των κανόνων ποιότητας ή κατασκευής που επιβάλλουν και ελέγχουν οι αρχές ή τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του προϊόντος. Κατά το Oberster Gerichtshof, η ονομασία Bud απολαύει επιπλέον «απόλυτης προστασίας», ήτοι ανεξάρτητης οποιασδήποτε πιθανότητας συγχύσεως ή παραπλανήσεως.

42 Βάσει των αναπτυχθέντων ενώπιόν του επιχειρημάτων, το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι υφίσταται εύλογη αμφιβολία ως προς τις απαντήσεις που πρέπει να δοθούν στα ζητήματα κοινοτικού δικαίου τα οποία ανακύπτουν στην υπόθεση της κύριας δίκης, ιδίως διότι από τη νομολογία του Δικαστηρίου δεν συνάγεται αν οι αποκαλούμενες «απλές» ενδείξεις γεωγραφικής προελεύσεως, οι οποίες δεν συνεπάγονται κίνδυνο παραπλανήσεως, εμπίπτουν επίσης στην προστασία της βιομηχανικής και εμπορικής ιδιοκτησίας κατά την έννοια του άρθρου 30 ΕΚ.

43 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Handelsgericht Wien αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Η εφαρμογή διατάξεως διμερούς συμφωνίας συναφθείσας μεταξύ κράτους μέλους και τρίτου κράτους, σύμφωνα με την οποία, σε μια απλή/έμμεση γεωγραφική ένδειξη, η οποία στη χώρα προελεύσεως δεν αποτελεί ούτε τοπωνύμιο ούτε όνομα περιοχής ή χώρας, παρέχεται η απόλυτη προστασία μιας ειδικής γεωγραφικής ενδείξεως κατά την έννοια του κανονισμού 2081/92 ανεξάρτητα από οποιονδήποτε κίνδυνο παραπλανήσεως, είναι συμβατή με το άρθρο 28 ΕΚ και/ή με τον κανονισμό 2081/92 αν, με την εφαρμογή της διατάξεως αυτής, μπορεί να εμποδιστεί η εισαγωγή εμπορεύματος το οποίο έχει νομίμως διατεθεί στο εμπόριο σε άλλο κράτος μέλος;

2) Αυτό ισχύει επίσης στην περίπτωση κατά την οποία η γεωγραφική ένδειξη, που στη χώρα προελεύσεως δεν αποτελεί ούτε τοπωνύμιο ούτε όνομα περιοχής ή χώρας, δεν θεωρείται στη χώρα προελεύσεως ως γεωγραφικός προσδιορισμός για ένα ορισμένο προϊόν ούτε ως απλή ή έμμεση γεωγραφική ένδειξη;

3) Οι απαντήσεις στα ερωτήματα 1 και 2 ισχύουν επίσης στην περίπτωση κατά την οποία το εν λόγω κράτος μέλος συνήψε τη διμερή συμφωνία πριν από την προσχώρησή του στην Ευρωπαϊκή Ένωση, μετά δε την προσχώρησή του, με δήλωση της κυβερνήσεώς του, συνέχισε να την εφαρμόζει με το διάδοχο κράτος του αρχικώς αντισυμβαλλομένου κράτους;

4) Το άρθρο 307, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ υποχρεώνει το κράτος μέλος να ερμηνεύει μια τέτοια διμερή συμφωνία, την οποία συνήψε πριν από την προσχώρησή του στην Ευρωπαϊκή Ένωση με τρίτο κράτος, σύμφωνα με το άρθρο 28 ΕΚ και/ή με τον κανονισμό 2081/92, υπό την έννοια ότι η προβλεπόμενη στη συμφωνία αυτή προστασία για μια απλή/έμμεση γεωγραφική ένδειξη, που στο κράτος προελεύσεως δεν αποτελεί ούτε τοπωνύμιο ούτε ονομασία περιοχής ή χώρας, συνεπάγεται απλώς την προστασία έναντι του κινδύνου παραπλανήσεως, όχι όμως την απόλυτη προστασία μιας ειδικής γεωγραφικής ενδείξεως κατά την έννοια του κανονισμού 2081/92;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του παραδεκτού της αιτήσεως για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως

Παρατηρήσεις υποβληθείσες στο Δικαστήριο

44 Η Budvar προβάλλει ότι, στην υπόθεση της κύριας δίκης, πρόκειται για διατάξεις διμερούς συμφωνίας συναφθείσας μεταξύ κράτους μέλους και τρίτης χώρας επί των οποίων, σύμφωνα με το άρθρο 307, πρώτο εδάφιο, ΕΚ, το κοινοτικό δίκαιο δεν ευρίσκει εφαρμογή. Επομένως, η ερμηνεία τέτοιων διατάξεων απόκειται αποκλειστικά στο εθνικό δικαστήριο. Υπό τις συνθήκες αυτές, η έκδοση αποφάσεως επί των προδικαστικών ερωτημάτων δεν είναι ούτε αναγκαία ούτε αποδεκτή.

45 Κατά την Αυστριακή Κυβέρνηση, το μέρος του πρώτου ερωτήματος που αναφέρεται στο συμβατό της παρεχόμενης από τη διμερή σύμβαση προστασίας με τον κανονισμό 2081/92 δεν είναι παραδεκτό. Συγκεκριμένα, πρόκειται για υποθετικό ερώτημα καθόσον στη διάταξη περί παραπομπής ουδεμία ένδειξη περιλαμβάνεται περί του ότι, για ένα από τα οικεία προϊόντα, υφίσταται καταχώριση κατά την έννοια του εν λόγω κανονισμού ή υπάρχει πρόθεση καταχωρίσεως.

46 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι τίθεται το ζήτημα αν τα προδικαστικά ερωτήματα έχουν υποθετικό χαρακτήρα και είναι, καθεαυτά, απαράδεκτα, λαμβανομένων ιδίως υπόψη των τριών ακόλουθων εκτιμήσεων, ήτοι ότι το αιτούν δικαστήριο δεν συμμερίζεται προφανώς τη δοθείσα από το Oberster Gerichtshof ερμηνεία, με τη διάταξη περί ασφαλιστικών μέτρων της 1ης Φεβρουαρίου 2000, της διμερούς συμβάσεως ως προς τον απόλυτο χαρακτήρα της παρεχόμενης από τη σύμβαση αυτή προστασίας, ότι δεν υποδεικνύει σε τι είδος προστασίας εμπίπτει κατά την άποψή του η επίμαχη στην κύρια δίκη ονομασία και δεν διευκρινίζει επίσης αν δεσμεύεται από την εν λόγω ερμηνεία.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

47 Κατά πάγια νομολογία, στο πλαίσιο της συνεργασίας μεταξύ Δικαστηρίου και των εθνικών δικαστηρίων την οποία καθιερώνει το άρθρο 234 ΕΚ, απόκειται αποκλειστικώς στο εθνικό δικαστήριο, που έχει επιληφθεί της διαφοράς και φέρει την ευθύνη της μέλλουσας να εκδοθεί δικαστικής αποφάσεως, να εκτιμήσει, λαμβάνοντας υπόψη τις ιδιομορφίες της υποθέσεως, τόσο την αναγκαιότητα μιας προδικαστικής αποφάσεως για την έκδοση της δικής του αποφάσεως όσο και το λυσιτελές των ερωτημάτων που υποβάλλει στο Δικαστήριο. Συνεπώς, εφόσον τα υποβληθέντα ερωτήματα αφορούν την ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου, το Δικαστήριο υποχρεούται, καταρχήν, να απαντήσει. Δεν είναι δυνατόν να προβληθεί άρνηση απαντήσεως σε προδικαστικό ερώτημα εθνικού δικαστηρίου παρά μόνον όταν προδήλως προκύπτει ότι η ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου την οποία ζητεί το εθνικό δικα-

στήριο δεν έχει καμία σχέση με το υποστατό ή το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης, όταν το πρόβλημα είναι υποθετικής φύσεως ή ακόμα όταν το Δικαστήριο δεν διαθέτει τα πραγματικά ή νομικά στοιχεία που είναι αναγκαία προκειμένου να δώσει χρήσιμη απάντηση στα ερωτήματα που του υποβλήθηκαν (βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση της 13ης Μαρτίου 2001, C-379/98, PreussenElektra, Συλλογή 2001, σ. I-2099, σκέψεις 38 και 39).

48 Κατά την άποψη της Budvar, τα προδικαστικά ερωτήματα δεν είναι παραδεκτά δεδομένου ότι η υπόθεση της κύριας δίκης, λαμβανομένης υπόψη της εφαρμογής του άρθρου 307, πρώτο εδάφιο, ΕΚ, δεν αφορά παρά την ερμηνεία κανόνων του εθνικού δικαίου, ήτοι της διμερούς συμβάσεως και της διμερούς συμφωνίας (στο εξής: επίμαχες διμερείς συνθήκες), το δε σύνολο του κοινοτικού δικαίου δεν εφαρμόζεται εν προκειμένω.

49 Συναφώς, αρκεί κατ' αρχάς να διαπιστωθεί ότι το τρίτο και το τέταρτο ερώτημα αφορούν ακριβώς την ερμηνεία του άρθρου 307 ΕΚ ενόψει των συνθηκών της υποθέσεων της κύριας δίκης, ενώ το πρώτο και το δεύτερο ερώτημα αναφέρονται στην ερμηνεία διατάξεων του κοινοτικού δικαίου, ήτοι των διατάξεων των άρθρων 28 ΕΚ και 30 ΕΚ, καθώς και του κανονισμού 2081/92, ώστε να παρασχεθεί η δυνατότητα στο αιτούν δικαστήριο να εξετάσει το συμβατό των οικείων εθνικών κανόνων με το κοινοτικό δίκαιο. Το λυσιτελές τέτοιας εξετάσεως ενόψει της ενδεχόμενης εφαρμογής του άρθρου 307 ΕΚ στην εν λόγω υπόθεση δεν μπορεί να τεθεί υπό αμφισβήτηση.

50 Όσον αφορά κατόπιν το επιχείρημα της Αυστριακής Κυβερνήσεως ότι το μέρος του πρώτου ερωτήματος σχετικά με τον κανονισμό 2081/92 είναι υποθετικού χαρακτήρα, διαπιστώνεται ότι η υπόθεση της κύριας δίκης αφορά την εκ μέρους της Budvar διεκδίκηση ενός δικαιώματος που θα είχε ως συνέπεια να απαγορευθεί στην Ammersin να διαθέτει στο εμπόριο ορισμένα προϊόντα με προστατευόμενη ονομασία και του οποίου το συμβατό με το σύστημα που καθιερώνει ο κανονισμός 2081/92 τίθεται υπό αμφισβήτηση, ανεξαρτήτως της υπάρξεως ενδεχόμενης καταχωρίσεως βάσει του συστήματος του εν λόγω κανονισμού. Κατά συνέπεια, το ερώτημα αυτό ουδόλως είναι υποθετικού χαρακτήρα.

51 Όσον αφορά τέλος τα επιχειρήματα της Επιτροπής, αρκεί η απάντηση ότι τα στοιχεία που διακρίνει το αιτούν δικαστήριο σχετικά με τον χαρακτήρα της επίμαχης στην κύρια δίκη ονομασίας δεν αποτελούν παρά βασικά αξιώματα εν σχέσει προς τα οποία υποβλήθηκαν τα προδικαστικά ερωτήματα και των οποίων το βάσιμο δεν καλείται να εξετάσει το Δικαστήριο.

52 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως είναι παραδεκτή.

Επί της ουσίας

Επί του πρώτου ερωτήματος

53 Με το πρώτο ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ερωτά κατ' ουσίαν αν ο κανονισμός 2081/92 ή το άρθρο 28 ΕΚ απαγορεύουν την εφαρμογή διατάξεως διμερούς συμφωνίας, συναφθείσας μεταξύ κράτους μέλους και τρίτης χώρας, η οποία παρέχει σε απλή και έμμεση ένδειξη γεωγραφικής προελεύσεως της εν λόγω τρίτης χώρας προστασία εντός του κράτους μέλους εισαγωγής η οποία είναι ανεξάρτητη από οποιονδήποτε κίνδυνο παραπλανήσεως και παρέχει τη δυνατότητα να εμποδίζεται η εισαγωγή εμπορεύματος που έχει νομίμως διατεθεί στο εμπόριο εντός άλλου κράτους μέλους.

54 Το ερώτημα αυτό αφορά την υπόθεση κατά την οποία η ονομασία Bud αποτελεί απλή και έμμεση ένδειξη γεωγραφικής προελεύσεως, ήτοι ονομασία ως προς την οποία δεν υφίσταται άμεση σχέση μεταξύ, αφενός, συγκεκριμένης ποιότητας, της φήμης ή άλλου χαρακτηριστικού του προϊόντος και, αφετέρου, της συγκεκριμένης γεωγραφικής του προελεύσεως και η οποία, επομένως, δεν εμπίπτει στο άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 2081/92 (βλ. την απόφαση της 7ης Νοεμβρίου 2000, C-312/98, Warsteiner Brauerei, Συλλογή 2000, σ. I-9187, σκέψεις 43 και

44), ονομασία η οποία, επιπλέον, δεν αποτελεί καθεαυτή γεωγραφικό όρο, αλλά είναι ωστόσο πρόσφορη να ενημερώσει τον καταναλωτή ότι το προϊόν που φέρει την ονομασία αυτή προέρχεται από ορισμένο τόπο, ορισμένη περιοχή ή ορισμένη χώρα (βλ. την απόφαση της 10ης Νοεμβρίου 1992, C-3/91, Exportur, Συλλογή 1992, σ. I-5529, σκέψη 11).

— Όσον αφορά τον κανονισμό 2081/92

Παρατηρήσεις υποβληθείσες στο Δικαστήριο

55 Η Budvar υποστηρίζει ότι η ονομασία Bud αποτελεί σύντμηση του ονόματος της πόλεως Budweis. Η πόλη αυτή, το τσεχικό όνομα της οποίας είναι Česke Budějovice, είναι ο τόπος προελεύσεως της μπίρας της. Η εν λόγω ονομασία περιλαμβάνει επομένως μια γεωγραφική αναφορά, η οποία συνδέεται με την παράδοση ζυθοποιίας της πόλεως αυτής και παραπέμπει ιδίως στην παγκόσμια φήμη της μπίρας Budweis η οποία οφείλεται στην εξαιρετική ποιότητά της.

56 Κατά την άποψη της Budvar, η ονομασία Bud —η οποία προστατεύεται στην Αυστρία δυνάμει της διμερούς συμβάσεως— αποτελεί επομένως γεωγραφική ένδειξη ή ειδική ονομασία προελεύσεως, ήτοι ένδειξη ή ονομασία η οποία μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο καταχωρίσεως βάσει του κανονισμού 2081/92.

57 Συναφώς, η Budvar προβάλλει ότι από τη νομολογία του Δικαστηρίου (προαναφερθείσα απόφαση Warsteiner Brauerei, σκέψη 47) προκύπτει ότι ο κανονισμός 2081/92 δεν απαγορεύει την εφαρμογή εθνικής ρυθμίσεως, παρόμοιας προς την απορρέουσα από τη διμερή σύμβαση, η οποία προστατεύει γεωγραφική ένδειξη ή ειδική ονομασία προελεύσεως όπως ο όρος Bud.

58 Η Budvar υποστηρίζει επιπλέον ότι, στην περίπτωση κατά την οποία θα γινόταν δεκτό ότι η ονομασία Bud, όπως προστατεύεται από τη διμερή σύμβαση, δεν αποτελεί παρά απλή ένδειξη γεωγραφικής προελεύσεως —ήτοι ένδειξη γεωγραφικής προελεύσεως ως προς την οποία ουδεμία σχέση υφίσταται μεταξύ των χαρακτηριστικών του προϊόντος και της γεωγραφικής προελεύσέως του—, από την προαναφερθείσα απόφαση Warsteiner Brauerei και ειδικότερα από τη σκέψή της 54 συνάγεται ότι, κατά μείζονα λόγο, ο κανονισμός 2081/92 δεν απαγορεύει την εφαρμογή τέτοιας εθνικής προστασίας, δεδομένου ότι τέτοιες ενδείξεις είναι προφανώς ξένες προς το πεδίο εφαρμογής του εν λόγω κανονισμού.

59 Κατά την άποψη της Budvar, ο κανονισμός 2081/92 δεν διέπει παρά την κοινοτικής εμβέλειας προστασία των ονομασιών στις οποίες αναφέρεται. Εξ αυτού προκύπτει ότι, υπό το πρίσμα της καθαρά εθνικής προστασίας η οποία απορρέει από τη διμερή σύμβαση, η διαφοροποίηση στην οποία προβαίνει το αιτούν δικαστήριο μεταξύ των απλών ενδείξεων γεωγραφικής προελεύσεως και των ειδικών ενδείξεων δεν είναι λυσιτελής. Βάσει της προαναφερθείσας αποφάσεως Warsteiner Brauerei και ειδικότερα των σκέψεών της 43 και 44, η λύση αυτή εφαρμόζεται ακόμη και ανεξαρτήτως κάθε κινδύνου παραπλανήσεως.

60 Η Ammersin προβάλλει ότι από την προαναφερθεία απόφαση Warsteiner Brauerei δεν συνάγεται απάντηση επί του ζητήματος που αποτελεί αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης, ήτοι επί του αν η απόλυτη προστασία την οποία επιφυλάσσει ο κανονισμός 2081/92 στις γεωγραφικές ενδείξεις και στις ειδικές ονομασίες προελεύσεως μπορεί να παρέχεται στο επίπεδο των κρατών μελών παράλληλα προς το σύστημα που καθιερώνεται με τον εν λόγω κανονισμό.

61 Στο ερώτημα αυτό πρέπει, κατά την Ammersin, να δοθεί αρνητική απάντηση, διότι από το αντικείμενο, τον στόχο και την οικονομία του κανονισμού 2081/92 προκύπτει ότι το σύστημα του κανονισμού αυτού είναι εξαντλητικό καθ' ο μέτρο παρέχει απόλυτη προστασία. Η Ammersin επισημαίνει, πρώτον, ότι ο κανονισμός αυτός εξαρτά την προστασία μιας ονομασίας από αυστηρές προϋποθέσεις, βάσει των οποίων απαιτείται η ονομασία αυτή να αποτελεί το όνομα ενός τόπου και να υφίσταται άμεση σχέση μεταξύ της ποιότητας του οικείου προϊόντος και του τόπου από τον οποίο αυτό προέρχεται (άρθρο 2, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού), και, δεύτερον, ότι η προστασία αυτή παρέχεται μόνο μετά από υποχρεωτική διαδικασία κοινοποιήσεως, εξετάσεως και καταχωρίσεως η οποία συνεπάγεται ιδίως λεπτομερή έλεγχο ως προς το αν το προϊόν ανταποκρίνεται προς ορισμένες προδιαγραφές (άρθρα 4 επ. του εν λόγω κανονισμού).

62 Εξ αυτών προκύπτει, κατά την Ammersin, ότι ο κανονισμός 2081/92 δεν επιτρέπει την εφαρμογή εθνικών συστημάτων προστασίας που παρέχουν απόλυτη προστασία σε γεωγραφικές ενδείξεις ή σε ονομασίες προελεύσεως για τις οποίες δεν υπάρχει εγγύηση ότι ανταποκρίνονται επίσης προς τις αυστηρές απαιτήσεις του εν λόγω του κανονισμού.

63 Η ερμηνεία αυτή επιρρωννύεται από το άρθρο 17 του κανονισμού 2081/92, από το οποίο προκύπτει ότι εθνικά συστήματα προστασίας ειδικών ενδείξεων γεωγραφικής προελεύσεως, συμπεριλαμβανομένων και εκείνων που στηρίζονται σε διμερείς συμβάσεις, μπορούν να διατηρηθούν σε ισχύ πέραν της εξάμηνης προθεσμίας που προβλέπεται στη διάταξη αυτή μόνον αν κοινοποιηθούν στην Επιτροπή εντός της προθεσμίας αυτής.

64 Η Ammersin επισημαίνει ότι οι προστατευόμενες δυνάμεις της διμερούς συμβάσεως ενδείξεις προελεύσεως, ιδίως η ονομασία Bud, δεν έχουν ωστόσο αποτελέσει αντικείμενο κοινοποιήσεως εντός της προθεσμίας αυτής, η οποία εξέπνευσε στις 30 Ιουνίου 1999 όσον αφορά τη Δημοκρατία της Αυστρίας. Επομένως, δεν μπορούν πλέον να προστατεύονται.

65 Η Αυστριακή Κυβέρνηση προβάλλει το επιχείρημα ότι, βάσει της αρχής κατά την οποία η επίμαχη στην κύρια δίκη ονομασία δεν αποτελεί παρά απλή ένδειξη γεωγραφικής προελεύσεως, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η προστασία την οποία παρέχει η διμερής σύμβαση είναι συμβατή με τον κανονισμό 2081/92.

66 Η Αυστριακή Κυβέρνηση υποστηρίζει επιπλέον ότι από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει επίσης ότι ο κανονισμός 2081/92 δεν αντιτίθεται επίσης στην εφαρμογή εθνικής ρυθμίσεως προστατεύουσας ονομασίες οι οποίες θα μπορούσαν να αποτελέσουν αντικείμενο καταχωρίσεως βάσει του εν λόγω κανονισμού.

67 Η Γερμανική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι εφόσον πρόκειται για απλή ένδειξη γεωγραφικής προελεύσεως, η προστασία της ονομασίας Bud, όπως προβλέπεται στη διμερή σύμβαση, είναι συμβατή με τον κανονισμό 2081/92 διότι αυτός δεν εφαρμόζεται παρά σε ειδικές ενδείξεις γεωγραφικής προελεύσεως, ήτοι σε ενδείξεις έχουσες άμεση σχέση με τα χαρακτηριστικά ή την ποιότητα του οικείου προϊόντος.

68 Απεναντίας, αν, στην υπόθεση της κύριας δίκης, πρόκειται για ειδική ένδειξη προελεύσεως, πρέπει κατά την άποψη της Γερμανικής Κυβερνήσεως να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι ο κανονισμός 2081/92 δεν προβλέπει παρά την καταχώριση των ενδείξεων προελεύσεως που προέρχονται από τα κράτη μέλη (βλ. άρθρο 5, παράγραφοι 4 και 5, του εν λόγω κανονισμού). Από τις αιτιολογικές του σκέψεις προκύπτει ότι ο κανονισμός αυτός στηρίζεται στην αρχή κατά την οποία το σύστημα που προβλέπει θα συμπληρωθεί με τη συνεργασία με τις τρίτες χώρες. Ωστόσο, επί του παρόντος, δεν υφίσταται σύμβαση μεταξύ της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και της Δημοκρατίας της Τσεχίας.

69 Επομένως, κατά τη Γερμανική Κυβέρνηση, η παρεχόμενη από τη διμερή σύμβαση προστασία δεν εγείρει αντιρρήσεις, υπό την προϋπόθεση ότι οι ειδικές ενδείξεις προελεύσεως στις οποίες αυτή αναφέρεται ανταποκρίνονται, ως προς το περιεχόμενό τους, προς τις απαιτήσεις του κανονισμού 2081/92.

70 Η Γαλλική Κυβέρνηση προβάλλει ότι το άρθρο 12, παράγραφος 1, του κανονισμού 2081/92 επιτρέπει τη διατήρηση σε ισχύ διεθνών συμφωνιών συναφθεισών πριν από την έναρξη της ισχύος του κανονισμού.

71 Δεν υφίσταται συνεπώς αμφιβολία, κατά τη Γαλλική Κυβέρνηση, ότι η προστασία την οποία παρέχει η διμερής σύμβαση στην ονομασία Bud δεν μπορεί να είναι μη συμβατή προς τον κανονισμό 2081/92, κατά μείζονα λόγο διότι η ονομασία αυτή έχει χαρακτηριστεί ως προστατευόμενη ονομασία προελεύσεως, μεταξύ άλλων, στο πλαίσιο του Διακανονισμού της Λισαβώνας, της 31ης Οκτωβρίου 1958, σχετικά με την προστασία των ονομασιών προελεύσεων και τη διεθνή καταχώρισή τους, και έχει καταχωριστεί ως τέτοια από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας το 1975.

72 Κατά την Επιτροπή, από τη νομολογία προκύπτει ότι ο κανονισμός 20181/92 δεν αντιτίθεται στο να παρέχει μια διμερής σύμβαση, ενδεχομένως σε συνδυασμό με άλλα εθνικά νομοθετικά κείμενα, απόλυτη προστασία, ήτοι ανεξάρτητη από κάθε χρήση ενέχουσα κίνδυνο παραπλανήσεως, σε γεωγραφική ένδειξη όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, ως προς την οποία ουδεμία σχέση υφίσταται μεταξύ των χαρακτηριστικών του προϊόντος και της γεωγραφικής προελεύσεώς του.

Απάντηση του Δικαστηρίου

73 Το Δικαστήριο έκρινε ήδη ότι από κανένα στοιχείο του κανονισμού 2081/92 δεν προκύπτει ότι απλές ενδείξεις γεωγραφικής προελεύσεως δεν μπορούν να τυγχάνουν προστασίας δυνάμει εθνικής ρυθμίσεως κράτους μέλους (βλ. την προαναφερθείσα απόφαση Warsteiner Brauerei, σκέψη 45).

74 Ο κανονισμός 2081/92 έχει ως σκοπό την εξασφάλιση ομοιόμορφης προστασίας, εντός της Κοινότητας, των γεωγραφικών ενδείξεων στις οποίες αναφέρεται και έχει καθιερώσει την υποχρέωση κοινοτικής καταχωρίσεώς τους, ώστε να μπορούν να τυγχάνουν προστασίας εντός κάθε κράτους μέλους, ενώ η εθνική προστασία που θα παρείχε ένα κράτος μέλος σε γεωγραφικές ονομασίες οι οποίες δεν πληρούν τις προϋποθέσεις καταχωρίσεως δυνάμει του κανονισμού 2081/92 διέπεται από το εθνικό δίκαιο αυτού του κράτους μέλους και περιορίζεται στο έδαφος αυτού (βλ. την προπαρατεθείσα απόφαση Warsteiner Brauerei, σκέψη 50).

75 Η ερμηνεία αυτή δεν ανασκευάζεται από το γεγονός ότι το επίμαχο στην υπόθεση της κύριας δίκης εθνικό σύστημα προστασίας των ενδείξεων γεωγραφικής προελεύσεως προβλέπει απόλυτη προστασία, ήτοι ανεξάρτητη από κάθε κίνδυνο παραπλανήσεως.

76 Συγκεκριμένα, το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 2081/92 δεν προσδιορίζεται βάσει τέτοιου στοιχείου, αλλά εξαρτάται κυρίως από τη φύση της ονομασίας, υπό την έννοια ότι περιορίζεται στους προσδιορισμούς που αφορούν προϊόν για το οποίο υφίσταται ιδιαίτερη σχέση μεταξύ των χαρακτηριστικών του και της γεωγραφικής προελεύσεώς του, καθώς και από την κοινοτική εμβέλεια της παρεχόμενης προστασίας.

77 Δεν αμφισβητείται ότι, ενόψει της υποθέσεως στην οποία αναφέρεται το πρώτο ερώτημα, η επίμαχη στην κύρια δίκη ονομασία δεν περιλαμβάνεται στους προσδιορισμούς οι οποίοι εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 2081/92. Επιπλέον, η προστασία της οποίας τυγχάνει η ονομασία αυτή δυνάμει των επίμαχων διμερών συνθηκών περιορίζεται στην αυστριακή επικράτεια.

78 Βάσει των ανωτέρω εκτιμήσεων, στο μέρος του πρώτου ερωτήματος που αφορά τον κανονισμός 2081/92 προσήκει η απάντηση ότι ο κανονισμός αυτός δεν απαγορεύει την εφαρμογή διατάξεως διμερούς συμφωνίας, συναφθείσας μεταξύ κράτους μέλους και τρίτης χώρας, η οποία παρέχει σε απλή και έμμεση ένδειξη γεωγραφικής προελεύσεως της εν λόγω τρίτης χώρας προστασία εντός του κράτους μέλους εισαγωγής η οποία είναι ανεξάρτητη από οποιονδήποτε κίνδυνο παραπλανήσεως και παρέχει τη δυνατότητα να εμποδίζεται η εισαγωγή εμπορεύματος που έχει νομίμως διατεθεί στο εμπόριο εντός άλλου κράτους μέλους.

— Όσον αφορά τα άρθρα 28 ΕΚ και 30 ΕΚ

Παρατηρήσεις υποβληθείσες στο Δικαστήριο

79 Η Budvar επισημαίνει εκ προοιμίου ότι η υπόθεση της κύριας δίκης δεν αφορά παρά άμεσες εισαγωγές στην Αυστρία με προέλευση από τρίτη χώρα, ήτοι τις Ηνωμένες

Πολιτείες, και δεν αναφέρεται επομένως σε παρακώλυση των ενδοκοινοτικών συναλλαγών. Κατά συνέπεια, δεν συνδέεται με την εσωτερική αγορά και δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 28 ΕΚ.

80 Η Budvar υποστηρίζει επιπλέον ότι, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, τα άρθρα 28 ΕΚ και 30 ΕΚ δεν αντιτίθενται στην εφαρμογή κανόνων διεθνούς συμβάσεως μεταξύ κρατών μελών, οι οποίοι αφορούν την προστασία των ενδείξεων καταγωγής και των ονομασιών προελεύσεως, εφόσον οι προστατευόμενες ονομασίες δεν έχουν προσλάβει τον χαρακτήρα προσδιορισμού γένους εντός του κράτους προελεύσεως κατά τον χρόνο ενάρξεως της ισχύος της συμβάσεως αυτής ή μεταγενέστερα.

81 Κατά την άποψη της Budvar, η νομολογία αυτή εφαρμόζεται κατά μείζονα λόγο σε κατάσταση η οποία, όπως στην υπόθεση της κύριας δίκης, αφορά σύμβαση συναφθείσα μεταξύ κράτους μέλους και τρίτης χώρας και παρέχουσα τέτοια προστασία, εφόσον επιπλέον είναι αναμφισβήτητο —ιδίως λόγω του άρθρου 6 της διμερούς συμβάσεως που το προβλέπει ρητώς— ότι η ονομασία Bud δεν έχει και δεν προσέλαβε ποτέ τον χαρακτήρα προσδιορισμού γένους.

82 Κατά την άποψη της Ammersin, από τη νομολογία του Δικαστηρίου δεν προκύπτει ότι η απόλυτη προστασία μιας ονομασίας όπως η ονομασία Bud δικαιολογείται βάσει του άρθρου 30 ΕΚ. Συγκεκριμένα, δεν δικαιολογούνται παρά οι απλές ενδείξεις γεωγραφικής προελεύσεως —ήτοι κυρίως τοπωνύμια— που απολαύουν μεγάλης φήμης και αποτελούν για τους παραγωγούς που είναι εγκατεστημένοι στους τόπους στους οποίους αναφέρεται η οικεία ονομασία ένα ουσιώδες μέσον προσελκύσεως πελατείας. Η ονομασία Bud δεν αποτελεί όμως τοπωνύμιο ούτε απολαύει φήμης στους καταναλωτές.

83 Η Ammersin υποστηρίζει επιπλέον ότι η προστασία της ονομασίας Bud δεν μπορεί επίσης να δικαιολογηθεί βάσει του άρθρου 28 ΕΚ, ήτοι από υπέρτερους λόγους γενικού συμφέροντος, ιδίως από λόγους αναφερόμενους στην προστασία των καταναλωτών και στην εντιμότητα των εμπορικών συναλλαγών. Συγκεκριμένα, για

την επίτευξη των στόχων αυτών, θα ήταν επαρκής η προστασία κατά των κινδύνων παραπλανήσεως. Υπό τις συνθήκες αυτές, η απόλυτη προστασία είναι προφανώς δυσανάλογη.

84 Η Αυστριακή Κυβέρνηση προβάλλει ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, το άρθρο 28 ΕΚ δεν εμποδίζει τους περιορισμούς των εισαγωγών και των εξαγωγών που δικαιολογούνται από λόγους προστασίας της βιομηχανικής ή εμπορικής ιδιοκτησίας κατά την έννοια του άρθρου 30 ΕΚ, εφόσον τέτοιοι περιορισμοί δικαιολογούνται από τη διασφάλιση των δικαιωμάτων που αποτελούν το ειδικό αντικείμενο της ιδιοκτησίας αυτής.

85 Η αιτιολόγηση αυτή καλύπτει τόσο τις απλές όσο και τις έμμεσες ενδείξεις γεωγραφικής προελεύσεως.

86 Η Αυστριακή Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι προστατευόμενες από τη διμερή σύμβαση ονομασίες —έστω και αν δεν αποτελούν ειδικές γεωγραφικές ενδείξεις ή ονομασίες προελεύσεως που μπορούν να εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 2081/92— απολαύουν ιδιαίτερης φήμης δυνάμενης να δικαιολογήσει περιορισμούς στην ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων.

87 Η Αυστριακή Κυβέρνηση επισημαίνει ότι οι εν λόγω ονομασίες περιελήφθηκαν στα παραρτήματα της διμερούς συμφωνίας κατόπιν προτάσεως των ενδιαφερομένων εθνικών κύκλων, βάσει των προσδοκιών των καταναλωτών και σε στενή συνεννόηση με τις οικείες ομάδες συμφερόντων και τις αρμόδιες διοικήσεις.

88 Στόχος της διμερούς συμβάσεως ήταν να αποφευχθεί το ενδεχόμενο να αποτελέσουν οι προστατευόμενες ονομασίες το αντικείμενο καταχρηστικής εφαρμογής και να προσλάβουν τον χαρακτήρα προσδιορισμού γένους.

89 Η Γερμανική Κυβέρνηση προβάλλει ότι η προστασία την οποία παρέχει η διμερής σύμβαση στις απλές ενδείξεις γεωγραφικής προελεύσεως συνιστά μέτρο ισοδυνάμου αποτελέσματος προς ποσοτικό περιορισμό κατά την έννοια του άρθρου 28 ΕΚ, το οποίο δικαιολογείται ωστόσο βάσει του άρθρου 30 ΕΚ ως μέτρο προστασίας της βιομηχανικής και εμπορικής ιδιοκτησίας ή, επικουρικώς, βάσει του άρθρου 28 ΕΚ ως υπέρτερος λόγος γενικού συμφέροντος, που αφορά ιδίως την εντιμότητα των εμπορικών συναλλαγών ή την προστασία των καταναλωτών.

90 Όσον αφορά το άρθρο 30 ΕΚ, η Γερμανική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η απορρέουσα από τη διμερή σύμβαση απαγόρευση χρήσεως της ονομασίας Bud προστατεύει την εμπορική ιδιοκτησία επί των ενδείξεων προελεύσεως κατά την έννοια του άρθρου αυτού και μπορεί επομένως να δικαιολογήσει ένα εμπόδιο απαγορευόμενο από το άρθρο 28 ΕΚ.

91 Αν γινόταν δεκτό ότι η επίμαχη στην κύρια δίκη ονομασία αποτελεί απλή ένδειξη της προελεύσεως, εξ αυτού θα απέρρεε ότι η ένδειξη αυτή προστατεύεται έναντι του κινδύνου εκμεταλλεύσεως της φήμης της. Είναι επιπλέον άνευ σημασίας το κατά πόσον η ένδειξη αυτή περιβάλλεται πράγματι με φήμη ή το κατά πόσον ένα μη εξουσιοδοτημένο πρόσωπο εκμεταλλεύθηκε πράγματι, διαθέτοντας στο εμπόριο τα οικεία προϊόντα, τη φήμη της ενδείξεως προελεύσεως.

92 Η Γερμανική Κυβέρνηση προβάλλει επικουρικώς ότι υπέρτεροι λόγοι γενικού συμφέροντος, ιδίως οι αναφερόμενοι στην εντιμότητα των εμπορικών συναλλαγών και στην προστασία των καταναλωτών, παρέχουν τη δυνατότητα στα κράτη μέλη να θεσπίζουν εθνικές διατάξεις όσον αφορά τη χρήση παραπλανητικών ενδείξεων, χωρίς να απαιτείται να επηρεάζονται πράγματι οι καταναλωτές από την παραπλανητική χρήση. Αυτό επιβεβαιώνεται άλλωστε από διάφορες οδηγίες.

93 Η Επιτροπή προβάλλει ότι η απαγόρευση διαθέσεως στο εμπόριο στην Αυστρία μπίρας με την ονομασία American Bud, η οποία απορρέει από διμερή σύμβαση, συνιστά μέτρο ισοδυνάμου αποτελέσματος προς ποσοτικό περιορισμό επί των εισαγωγών, κατά την έννοια του άρθρου 28 ΕΚ, το οποίο δικαιολογείται διότι αφορά την προστασία της βιομηχανικής και εμπορικής ιδιοκτησίας κατά την έννοια του άρθρου 30 ΕΚ.

94 Συναφώς, η Επιτροπή επισημαίνει ότι, όπως προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου, γεωγραφικές ενδείξεις όπως η ονομασία Bud, οι οποίες απολαύουν απόλυτης προστασίας δυνάμει διεθνούς συμβάσεως ενώ δεν υφίσταται σύνδεση μεταξύ των χαρακτηριστικών των οικείων προϊόντων και της γεωγραφικής προελεύσεώς τους, εμπίπτουν στην αιτιολόγηση σχετικά με τη βιομηχανική και εμπορική ιδιοκτησία που προβλέπεται στο άρθρο 30 ΕΚ.

Απάντηση του Δικαστηρίου

95 Πρέπει να υπομνησθεί ότι τα άρθρα 28 ΕΚ και 30 ΕΚ εφαρμόζονται αδιακρίτως στα προϊόντα που προέρχονται από την Κοινότητα και στα προϊόντα που έχουν τεθεί σε κυκλοφορία εντός οιουδήποτε κράτους μέλους, ανεξαρτήτως της αρχικής προελεύσεώς τους. Επομένως, υπ' αυτές τις επιφυλάξεις εφαρμόζονται τα εν λόγω άρθρα όσον αφορά την επίμαχη στην κύρια δίκη μπίρα με το σήμα American Bud (βλ., υπό την έννοια αυτή, την απόφαση της 7ης Νοεμβρίου 1989, 125/88, Nijman, Συλλογή 1989, σ. 3533, σκέψη 11).

96 Στην υπόθεση της κύριας δίκης, η απαγόρευση διαθέσεως στο εμπόριο στην Αυστρία, υπό την ονομασία Bud, μπίρας προερχόμενης από χώρα άλλη πλην της Δημοκρατίας της Τσεχίας, απαγόρευση η οποία απορρέει από τη διμερή σύμβαση, μπορεί να θίξει τις προερχόμενες από άλλα κράτη μέλη εισαγωγές του οικείου προϊόντος υπό την ονομασία αυτή και να συνιστά επομένως εμπόδιο στο ενδοκοινοτικό εμπόριο. Τέτοια ρύθμιση συνιστά, ως εκ τούτου, μέτρο ισοδυνάμου αποτελέσματος προς ποσοτικό περιορισμό κατά την έννοια του άρθρου 28 ΕΚ (βλ., υπό την έννοια αυτή, τις προαναφερθείσες αποφάσεις Nijman, σκέψη 12, και Exportur, σκέψεις 19 και 20).

97 Η εθνική νομοθετική ρύθμιση η οποία απαγορεύει για προϊόντα προερχόμενα από τρίτες χώρες τα οποία τίθενται σε ελεύθερη κυκλοφορία εντός άλλων κρατών μελών, όπου διατίθενται νομίμως στο εμπόριο, τη χρήση γεωγραφικής ονομασίας δεν αποκλείει βεβαίως, κατά τρόπο απόλυτο, την εισαγωγή στο οικείο κράτος μέλος των προϊόντων αυτών. Είναι ωστόσο ικανή να καταστήσει την εμπορία τους δυσχερέστερη και, κατά συνέπεια, να παρεμποδίσει τις εμπορικές συναλλαγές μεταξύ των κρατών μελών (βλ., υπό την έννοια αυτή, την απόφαση της 5ης Δεκεμβρίου 2000, C-448/98, Guimont, Συλλογή 2000, σ. I-10663, σκέψη 26).

98 Πρέπει συνεπώς να εξεταστεί αν αυτός ο περιορισμός της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων μπορεί να δικαιολογηθεί βάσει του κοινοτικού δικαίου.

99 Όσον αφορά την απόλυτη προστασία μιας ενδείξεως προελεύσεως η οποία παρέχεται από διμερή σύμβαση έχουσα κατ' ουσίαν τον ίδιο χαρακτήρα με την επίμαχη στην κύρια δίκη σύμβαση, το Δικαστήριο έκρινε ήδη ότι ο στόχος τέτοιας συμβάσεως, ο οποίος συνίσταται στο να εμποδίζονται οι παραγωγοί ενός συμβαλλόμενου κράτους να χρησιμοποιούν γεωγραφικές ονομασίες άλλου κράτους, εκμεταλλευόμενοι με τον τρόπο αυτό τη φήμη η οποία συνδέεται με τα προϊόντα των επιχειρήσεων που είναι εγκατεστημένες σε περιοχές ή τόπους τους οποίους καθορίζουν οι ονομασίες αυτές, κατατείνει στη διασφάλιση της ευθύτητας του ανταγωνισμού. Ο στόχος αυτός μπορεί να θεωρηθεί ότι εμπίπτει στην προστασία της βιομηχανικής και εμπορικής ιδιοκτησίας κατά την έννοια του άρθρου 30 ΕΚ, αρκεί οι εν λόγω ονομασίες να μην έχουν καταστεί, κατά την ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος της συμβάσεως αυτής ή μεταγενέστερα, ονομασίες γένους στο κράτος προελεύσεως (βλ. την προπαρατεθείσα απόφαση Exportur, σκέψη 37, και την απόφαση της 4ης Μαρτίου 1999, C-87/97, Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola, Συλλογή 1999, σ. I-1301, σκέψη 20).

100 Όπως όμως προκύπτει ιδίως από τα άρθρα 1, 2 και 6 της διμερούς συμβάσεως, τέτοιος στόχος αποτελεί το θεμέλιο του συστήματος προστασίας που καθιερώνεται με τις επίμαχες διμερείς συνθήκες.

101 Επομένως, εφόσον από τις έρευνες του αιτούντος δικαστηρίου προκύπτει ότι, σύμφωνα με τις πραγματικές συνθήκες και τις αντιλήψεις που επικρατούν στη Δημοκρατία της Τσεχίας, η ονομασία Bud προσδιορίζει μια περιοχή ή έναν τόπο της εν λόγω επικράτειας και η προστασία της δικαιολογείται εκεί βάσει των κριτηρίων του άρθρου 30 ΕΚ, το άρθρο αυτό δεν εμποδίζει επίσης την επέκταση της εν λόγω προστασίας στο έδαφος ενός κράτους μέλους όπως, εν προκειμένω, της Δημοκρατίας της Αυστρίας (βλ., υπό την έννοια αυτή, την προαναφερθείσα απόφαση Exportur, σκέψη 38).

102 Βάσει των ανωτέρω εκτιμήσεων, στο μέρος του πρώτου ερωτήματος που αφορά τα άρθρο 28 ΕΚ και 30 ΕΚ προσήκει η απάντηση ότι τα άρθρα αυτά δεν απαγορεύουν την εφαρμογή διατάξεως διμερούς συμφωνίας συναφθείσας μεταξύ κράτους μέλους και τρίτης χώρας, η οποία παρέχει σε απλή και έμμεση ένδειξη γεωγραφικής προελεύσεως της εν λόγω τρίτης χώρας προστασία εντός του οικείου κράτους μέλους η οποία είναι ανεξάρτητη από οποιονδήποτε κίνδυνο παραπλανήσεως και παρέχει τη δυνατότητα να εμποδίζεται η εισαγωγή εμπορεύματος που έχει νομίμως διατεθεί στο εμπόριο εντός άλλου κράτους μέλους, εφόσον η προστατευόμενη ονομασία δεν έχει προσλάβει, κατά τον χρόνο ενάρξεως της ισχύος της συμφωνίας αυτής ή μεταγενέστερα, τον χαρακτήρα προσδιορισμού γένους εντός του κράτους προελεύσεως (βλ. την προαναφερθείσα απόφαση Exportur, σκέψη 39).

103 Κατά συνέπεια, στο πρώτο ερώτημα προσήκει η απάντηση ότι το άρθρο 28 ΕΚ και ο κανονισμός 2081/92 δεν απαγορεύουν την εφαρμογή διατάξεως διμερούς συμφωνίας, συναφθείσας μεταξύ κράτους μέλους και τρίτης χώρας, η οποία παρέχει σε απλή και έμμεση ένδειξη γεωγραφικής προελεύσεως της εν λόγω τρίτης χώρας προστασία εντός του κράτους μέλους εισαγωγής η οποία είναι ανεξάρτητη από οποιονδήποτε κίνδυνο παραπλανήσεως και παρέχει τη δυνατότητα να εμποδίζεται η εισαγωγή εμπορεύματος που έχει νομίμως διατεθεί στο εμπόριο εντός άλλου κράτους μέλους.

Επί του δευτέρου ερωτήματος

104 Με το δεύτερο ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ερωτά κατ' ουσίαν αν ο κανονισμός 2081/92 ή το άρθρο 28 ΕΚ απαγορεύουν την εφαρμογή διατάξεως διμερούς συμφωνίας, συναφθείσας μεταξύ κράτους μέλους και τρίτης χώρας, η οποία παρέχει σε ονομασία μη αναφερόμενη ούτε άμεσα ούτε έμμεσα εντός της χώρας αυτής στη

γεωγραφική προέλευση του προϊόντος προστασία εντός του οικείου κράτους μέλους η οποία είναι ανεξάρτητη από οποιονδήποτε κίνδυνο παραπλανήσεως και παρέχει τη δυνατότητα να εμποδίζεται η εισαγωγή εμπορεύματος που έχει νομίμως διατεθεί στο εμπόριο εντός άλλου κράτους μέλους.

Παρατηρήσεις υποβληθείσες στο Δικαστήριο

105 Η Budvar υποστηρίζει ότι η προστασία που παρέχεται από τη διμερή σύμβαση στην ονομασία Bud θα ήταν συμβατή προς το άρθρο 28 ΕΚ μόνον αν αποκλειόταν πλήρως, τόσο στο οικείο κράτος μέλος όσο και στην τρίτη χώρα, ο συνειρμός ιδεών μεταξύ της προστατευόμενης ενδείξεως, η οποία μεταβάλλει πλήρως το όνομα του τόπου παραγωγής του προστατευόμενου προϊόντος, αφενός, και του προστατευόμενου από την ένδειξη αυτή προϊόντος όσον αφορά τον συγκεκριμένο προσδιορισμό του καθώς και τον τόπο παραγωγής του, αφετέρου. Η παροχή τέτοιας προστασίας θα ήταν συμβατή προς τον κανονισμό 2081/92 έστω και αν αποκλειόταν πλήρως τέτοιος συνειρμός ιδεών.

106 Η Ammersin και η Γερμανική Κυβέρνηση υποστηρίζουν ότι αν η ονομασία Bud δεν εθεωρείτο στη χώρα προελεύσεως ως γεωγραφική ονομασία για ένα συγκεκριμένο προϊόν ούτε εξάλλου ως απλή ή έμμεση γεωγραφική ένδειξη, η προστασία τέτοιας ονομασίας δεν θα μπορούσε να δικαιολογηθεί βάσει της προστασίας της βιομηχανικής και εμπορικής ιδιοκτησίας κατά την έννοια του άρθρου 30 ΕΚ.

Απάντηση του Δικαστηρίου

107 Εφόσον από τις έρευνες στις οποίες προέβη το αιτούν δικαστήριο προκύπτει ότι, βάσει των πραγματικών συνθηκών και των αντιλήψεων που επικρατούν στη Δημοκρατία της Τσεχίας, η ονομασία Bud δεν προσδιορίζει άμεσα ή έμμεσα κάποια

περιοχή ή κάποιον τόπο της εν λόγω επικράτειας, τίθεται το ερώτημα αν η προβλεπόμενη στη διμερή σύμβαση απόλυτη προστασία της ονομασίας αυτής, η οποία συνιστά εμπόδιο στην ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων (βλ. τις σκέψεις 96 και 97 της παρούσας αποφάσεως), μπορεί να δικαιολογείται στο κοινοτικό δίκαιο βάσει του άρθρου 30 ΕΚ ή κάποιας άλλη διατάξεως.

108 Σε τέτοια περίπτωση, και υπό την επιφύλαξη της ενδεχόμενης προστασίας βάσει ειδικών δικαιωμάτων όπως το δικαίωμα επί εμπορικού σήματος, η προστασία της εν λόγω ονομασίας δεν μπορεί να δικαιολογηθεί βάσει της προστασίας της βιομηχανικής και εμπορικής ιδιοκτησίας κατά την έννοια του άρθρου 30 ΕΚ (βλ., υπό την έννοια αυτή, την προπαρατεθείσα απόφαση Exportur, σκέψη 37, και την απόφαση της 7ης Μαΐου 1997, C-321/94 έως C-324/94, Pistre κ.λπ., Συλλογή 1997, σ. I-2343, σκέψη 53).

109 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να εξεταστεί αν το εμπόδιο αυτό μπορεί να δικαιολογηθεί βάσει υπέρτερης απαιτήσεως γενικού συμφέροντος όπως η αναφερόμενη στην εντιμότητα των εμπορικών συναλλαγών και στην προστασία των καταναλωτών.

110 Αν όμως αποδεικνυόταν ότι η ονομασία Bud ουδόλως αναφέρεται στη γεωγραφική προέλευση των προϊόντων τα οποία προσδιορίζει, θα έπρεπε να διαπιστωθεί ότι από τα στοιχεία που παρέσχε στο Δικαστήριο το αιτούν δικαστήριο ουδόλως προκύπτει ότι η προστασία της ονομασίας αυτής θα μπορούσε να συντελέσει στο να μην επιτυγχάνουν οι επιχειρηματίες ένα αθέμιτο πλεονέκτημα ή στο να μη παραπλανώνται οι καταναλωτές σχετικά με κάποιο χαρακτηριστικό των εν λόγω προϊόντων.

111 Κατά συνέπεια, στο δεύτερο ερώτημα προσήκει η απάντηση ότι το άρθρο 28 ΕΚ δεν επιτρέπει την εφαρμογή διατάξεως διμερούς συμφωνίας, συναφθείσας μεταξύ κράτους μέλους και τρίτης χώρας, η οποία παρέχει σε ονομασία μη αναφερόμενη ούτε άμεσα ούτε έμμεσα εντός της χώρας αυτής στη γεωγραφική προέλευση του

προϊόντος το οποίο προσδιορίζει προστασία εντός του κράτους μέλους εισαγωγής η οποία είναι ανεξάρτητη από οποιονδήποτε κίνδυνο παραπλανήσεως και παρέχει τη δυνατότητα να εμποδίζεται η εισαγωγή εμπορεύματος που έχει νομίμως διατεθεί στο εμπόριο εντός άλλου κράτους μέλους.

Επί του τρίτου και του τετάρτου ερωτήματος

112 Με το τρίτο και το τέταρτο ερώτημα, τα οποία πρέπει να εξεταστούν από κοινού, το αιτούν δικαστήριο ερωτά κατ' ουσίαν αν το άρθρο 307, πρώτο εδάφιο, ΕΚ ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι επιτρέπει σε δικαστήριο κράτους μέλους να εφαρμόζει διατάξεις διμερών συνθηκών όπως οι επίμαχες στην κύρια δίκη, οι οποίες έχουν συναφθεί μεταξύ αυτού του κράτους μέλους και τρίτης χώρας και προβλέπουν την προστασία ονομασίας της εν λόγω τρίτης χώρας, έστω και αν οι διατάξεις αυτές είναι αντίθετες προς τους κανόνες της Συνθήκης, για τον λόγο ότι πρόκειται για υποχρέωση απορρέουσα από συμβάσεις συναφθείσες πριν από την ημερομηνία προσχωρήσεως του οικείου κράτους μέλους στην Ευρωπαϊκή Ένωση, και αν το δεύτερο εδάφιο του άρθρου αυτού επιβάλλει στο εν λόγω εθνικό δικαστήριο να προβαίνει σε ερμηνεία των διατάξεων αυτών που να είναι συμβατή με το κοινοτικό δίκαιο.

Παρατηρήσεις υποβληθείσες στο Δικαστήριο

113 Η Budvar επισημαίνει ότι η διμερής σύμβαση συνήφθη από τη Δημοκρατία της Αυστρίας πριν από την προσχώρησή της στην Ευρωπαϊκή Ένωση, η οποία πραγματοποιήθηκε την 1η Ιανουαρίου 1995, και ότι η ανακοίνωση του ομοσπονδιακού καγκελαρίου, η οποία πραγματοποιήθηκε το 1997, ήτοι μετά την προσχώρηση αυτή, έχει, σύμφωνα με την ίδια τη διατύπωσή της, καθαρά δηλωτικό χαρακτήρα. Κατά την άποψη της Budvar, η διμερής σύμβαση δεν διατηρήθηκε σε ισχύ με τη δήλωση αυτή, αλλά παρέμεινε σε ισχύ μετά τη διάσπαση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Τσεχίας και της Σλοβακίας την 1η Ιανουαρίου 1993 δυνάμει των κανόνων του δημοσίου διεθνούς δικαίου σχετικά με τη διαδοχή κρατών.

114 Υπό τις συνθήκες αυτές, η Budvar υποστηρίζει ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας μπορούσε, δυνάμει του άρθρου 307, πρώτο εδάφιο, ΕΚ, όπως ερμηνεύεται από το Δικαστήριο, ή και όφειλε, δυνάμει του δημοσίου διεθνούς δικαίου, να λάβει όλα τα αναγκαία μέτρα για να διασφαλίσει την προστασία της προβλεπόμενης στη διμερή σύμβαση ονομασίας Bud, παρά την ύπαρξη αντιθέτων διατάξεων του κοινοτικού δικαίου.

115 Η Budvar υποστηρίζει ότι, και αν ακόμα υποτεθεί ότι, αναφορικά με την προβλεπόμενη στη διμερή σύμβαση προστασία, υφίσταται σύγκρουση μεταξύ της συμβάσεως αυτής και του κοινοτικού δικαίου, τα κοινοτικά όργανα εμποδίζονται, δυνάμει του άρθρου 307, πρώτο εδάφιο, ΕΚ, να εφαρμόσουν το σύνολο του πρωτογενούς και παραγώγου κοινοτικού δικαίου μέχρι να επιλυθεί η σύγκρουση αυτή ενδεχομένως με την ενδεχόμενη καταγγελία της διμερούς συμβάσεως.

116 Τα πρόσφορα μέσα για την εξάλειψη ενδεχομένων ασυμβιβάστων μεταξύ συμβάσεως προγενέστερης της προσχωρήσεως κράτους μέλους στην Ευρωπαϊκή Ένωση και της Συνθήκης δεν μπορούν, κατά την άποψη της Budvar, να είναι παρά μέσα επιτρεπόμενα από το δημόσιο διεθνές δίκαιο, όπως η αναδιαπραγμάτευση ή η σύμφωνη με το κοινοτικό δίκαιο ερμηνεία της συμβάσεως αυτής.

117 Δεν αντιμετωπίζεται όμως το ενδεχόμενο αναδιαπραγματεύσεως της διμερούς συμβάσεως. Από το γράμμα του άρθρου 7, παράγραφος 1, της συμβάσεως αυτής, διατάξεως μη έχουσας συναφώς καμία αμφισημία, προκύπτει επιπλέον, κατά την άποψη της Budvar, ότι η προστασία την οποία παρέχει η σύμβαση αυτή στην εν λόγω ονομασία είναι ανεξάρτητη του κινδύνου συγχύσεως ή παραπλανήσεως.

118 Η Ammersin διατείνεται ότι, στην υπόθεση της κύριας δίκης, το άρθρο 307, πρώτο εδάφιο, ΕΚ δεν εφαρμόζεται, εφόσον κατά την ημερομηνία προσχωρήσεώς της στην Ευρωπαϊκή Ένωση, η Δημοκρατία της Αυστρίας δεν είχε καμία υποχρέωση απορρέουσα από τη διμερή σύμβαση.

119 Κατά την Ammersin, η Δημοκρατία της Αυστρίας δεν υπείχε υποχρέωση διεθνούς δικαίου πριν από την ανακοίνωση του ομοσπονδιακού καγκελαρίου, συμπεριλαμβανομένου και του χρόνου προσχωρήσεώς της στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Ουδέν έθιμο διεθνούς δικαίου υφίσταται εξάλλου αναφορικά με τη διαδοχή κρατών, βάσει του οποίου οι επίμαχες διμερείς συνθήκες εξακολούθησαν να ισχύουν μετά τη διάσπαση του κράτους που προϋπήρχε της Δημοκρατίας της Τσεχίας.

120 Επομένως, μόνο διά της ανακοινώσεως του ομοσπονδιακού καγκελαρίου η Δημοκρατία της Αυστρίας ανέλαβε τις απορρέουσες από τη διμερή σύμβαση υποχρεώσεις έναντι της Δημοκρατίας της Τσεχίας. Αντίθετα προς τη διατύπωσή της, η ανακοίνωση αυτή είναι συνεπώς συστατικού χαρακτήρα.

121 Η διμερής σύμβαση παρέχει, κατά την Ammersin, τη δυνατότητα ερμηνείας σύμφωνης με το κοινοτικό δίκαιο, υπό την έννοια ότι η ονομασία Bud προστατεύεται μόνον έναντι του πραγματικού κινδύνου παραπλανήσεως δυνάμει της συμβάσεως αυτής. Συγκεκριμένα, το άρθρο 7, παράγραφος 1, της συμβάσεως δεν επιβάλλει απόλυτη προστασία, αλλά προβλέπει την εφαρμογή «δικαστικών και διοικητικών μέτρων τα οποία προβλέπονται [...] για την καταπολέμηση του αθέμιτου ανταγωνισμού ή την εξάλειψη μη επιτρεπόμενων ονομασιών».

122 Κατά το αυστριακό δίκαιο όμως και, ειδικότερα, κατά τις διατάξεις του περί αθέμιτου ανταγωνισμού, όλες οι αιτήσεις απαγορεύσεως αναφορικά με ονομασίες υπόκεινται στην προϋπόθεση ότι οι ονομασίες αυτές χρησιμοποιούνται κατά τρόπο παραπλανητικό.

123 Επιπλέον, κατά την Ammersin, στην υπόθεση της κύριας δίκης, εφαρμοστέο είναι το άρθρο 7, παράγραφος 2, της διμερούς συμβάσεως διότι η ονομασία American Bud, χρησιμοποιούμενη ως καταχωρισμένο σήμα, αποτελεί τροποποιημένη μορφή της προστατευόμενης ονομασίας κατά την έννοια της διατάξεως αυτής. Το σήμα αυτό παρουσιάζει πράγματι σημαντικές διαφορές εν σχέσει προς την προστατευόμενη ονομασία Bud —ειδικότερα υπό τη μορφή η οποία χρησιμοποιείται ως ετικέτα φιαλών— και προσλαμβάνεται από τον καταναλωτή ως αυτόνομο σήμα.

124 Συναφώς, η Ammersin υποστηρίζει ότι στο άρθρο 307, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ διευκρινίζεται η περιλαμβανόμενη στο άρθρο 10 ΕΚ διάταξη, η οποία προβλέπει τη γενική υποχρέωση των κρατών μελών να υιοθετούν συμπεριφορά ευνοϊκή προς την Κοινότητα. Από την αναφερόμενη στο τελευταίο αυτό άρθρο νομολογία προκύπτει ιδίως ότι, κατά την εφαρμογή του εθνικού δικαίου, το εθνικό δικαστήριο υπέχει την υποχρέωση να ερμηνεύει το δίκαιο αυτό, στο μέτρο του δυνατού, υπό το φως της διατυπώσεως και του στόχου των υπέρτερης ισχύος διατάξεων του κοινοτικού δικαίου, ώστε να επιτύχει τα επιδιωκόμενα από τη Συνθήκη αποτελέσματα και να συμμορφωθεί κατά τον τρόπο αυτό προς τον κανονισμό 2081/92 και προς το άρθρο 28 ΕΚ.

125 Η Αυστριακή Κυβέρνηση επισημαίνει ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας και η Δημοκρατία της Τσεχίας συμμερίζονται την επικρατούσα άποψη κατά την οποία τα κράτη δεσμεύονται από τις συνθήκες που έχουν συναφθεί από τα κράτη τα οποία διαδέχονται. Η αρχή της συνεχείας σε καταστάσεις όπως αυτή της υποθέσεως της κύριας δίκης διατυπώνεται το άρθρο 34, παράγραφος 1, της συμβάσεως της Βιέννης για τη διαδοχή κρατών όσον αφορά την εφαρμογή των Συνθηκών. Η αρχή αυτή είναι άλλωστε σύμφωνη με το εθιμικό διεθνές δίκαιο. Μετά τη διάλυση του κράτους το οποίο διαδέχθηκε η Δημοκρατία της Τσεχίας, το κύρος των επίμαχων διμερών συνθηκών ουδόλως εθίγη από την εφαρμογή τους στις διμερείς σχέσεις μεταξύ της Δημοκρατίας της Αυστρίας και της Δημοκρατίας της Τσεχίας.

126 Κατά την Αυστριακή Κυβέρνηση, η ανακοίνωση του ομοσπονδιακού καγκελαρίου δεν έχει συνεπώς παρά καθαρώς δηλωτικό χαρακτήρα.

127 Η Αυστριακή Κυβέρνηση υπενθυμίζει επιπλέον ότι, σύμφωνα με το άρθρο 31, παράγραφος 1, της Συμβάσεως της Βιέννης περί του δικαίου των συνθηκών, της 23ης Μαΐου 1969, «μια συνθήκη πρέπει να ερμηνεύεται καλοπίστως, σύμφωνα με την κοινή έννοια που πρέπει να αποδίδεται στους όρους της, εντός των συμφραζομένων τους και υπό το φως του αντικειμένου και του στόχου της».

128 Κατά την άποψη της Αυστριακής Κυβερνήσεως, λαμβανομένης υπόψη της εννοίας που πρέπει να αποδοθεί στους ασκούντες επιρροή όρους της διμερούς συμβάσεως, εντός των συμφραζομένων τους και υπό το φως του αντικειμένου καθώς και του στόχου της συμβάσεως αυτής, οι εν λόγω όροι της συμβάσεως ουδεμία ερμηνεία επιτρέπουν κατά την οποία η ονομασία Bud απολαύει, ως απλή ή έμμεση ένδειξη γεωγραφικής προελεύσεως, μόνον προστασίας έναντι του κινδύνου παραπλανήσεως και όχι απόλυτης προστασίας. Τέτοια ερμηνεία αποκλείεται συνεπώς εκ προοιμίου.

129 Κατά τη Γερμανική Κυβέρνηση, η διμερής σύμβαση συνεπάγεται δικαιώματα και υποχρεώσεις που γεννήθηκαν για τη Δημοκρατία της Αυστρίας πριν από την προσχώρησή της στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Σύμφωνα με το άρθρο 307, πρώτο εδάφιο, ΕΚ, τέτοια σύμβαση δεν επηρεάζεται από το κοινοτικό δίκαιο και η εφαρμογή της απολαύει κατά συνέπεια υπεροχής έναντι του δικαίου αυτού.

130 Το γεγονός ότι η συνάψασα τη διμερή σύμβαση τρίτη χώρα, ήτοι η Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Τσεχοσλοβακίας, δεν υφίσταται πλέον δεν μπορεί να θέσει υπό αμφισβήτηση την ερμηνεία αυτή. Η Δημοκρατία της Αυστρίας —όπως και η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και, όπως γνωρίζει η Γερμανική Κυβέρνηση, τα λοιπά κράτη μέλη— έχει αναγνωρίσει τη διάρκεια της ισχύος των κυριοτέρων διεθνών συνθηκών και ενήργησε επομένως σύμφωνα με τη συνήθη πρακτική μεταξύ κρατών.

131 Η ευνοϊκή προς το κοινοτικό δίκαιο ερμηνεία θα έπρεπε, κατά την άποψη της Γερμανικής Κυβερνήσεως, να λάβει τη μορφή τροποποιήσεως της διμερούς συμβάσεως κατόπιν διαπραγματεύσεων σε διμερές επίπεδο και, ενδεχομένως, καταγγελίας ή αναστολής της εφαρμογής της συμβάσεως αυτής. Ωστόσο, στο μεσοδιάστημα, τα εθνικά δικαστήρια δικαιούνται να προστατεύουν τα οικεία δικαιώματα έστω και αν αυτά είναι αντίθετα προς το κοινοτικό δίκαιο. Η Γερμανική Κυβέρνηση επισημαίνει ότι το αιτούν δικαστήριο δεν ανέφερε εξάλλου αν η εν λόγω σύμβαση μπορεί να καταγγελθεί.

132 Η Γαλλική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι από την ανακοίνωση του ομοσπονδιακού καγκελαρίου προκύπτει ότι οι επίμαχες διμερείς συνθήκες εξακολούθησαν να ισχύουν χωρίς διακοπή μεταξύ της Δημοκρατίας της Αυστρίας και της Δημοκρατίας της Τσεχίας από την 1η Ιανουαρίου 1993, ημερομηνία προγενέστερη της προσχωρήσεως της Δημοκρατίας της Αυστρίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Με την ανακοίνωση αυτή δεν αποφασίστηκε η διατήρηση της ισχύος της διμερούς συμβάσεως από το 1997, αλλά επιβεβαιώθηκε απλώς η ισχύς της συμβάσεως αυτής και ενημερώθηκαν οι ιδιώτες. Επομένως, οι επίμαχες διμερείς συνθήκες αποτελούν διεθνείς πράξεις συναφθείσες πριν από την προσχώρηση της Δημοκρατίας της Αυστρίας, στις οποίες εφαρμόζεται το άρθρο 307 ΕΚ.

133 Από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει επιπλέον, κατά τη Γαλλική Κυβέρνηση, ότι, σύμφωνα με τις αρχές του διεθνούς δικαίου, οι κοινοτικοί κανόνες —εν προκειμένω το άρθρο 28 ΕΚ και οι ασκούσες επιρροή διατάξεις του κανονισμού 2081/92— μπορεί να μην τυγχάνουν εφαρμογής λόγω προγενέστερης διεθνούς συμβάσεως —εν προκειμένω της διμερούς συμβάσεως— αν η σύμβαση αυτή επιβάλλει στο οικείο κράτος μέλος υποχρεώσεις των οποίων η εκτέλεση μπορεί ακόμη να απαιτηθεί από τη συμβαλλόμενη τρίτη χώρα.

134 Η Γαλλική Κυβέρνηση επισημαίνει ότι, όπως προκύπτει από τη νομολογία αυτή, η δυνατότητα εφαρμογής τέτοιας συμβάσεως πρέπει να εξετάζεται από το εθνικό δικαστήριο, στο οποίο απόκειται επίσης να προσδιορίσει τις συναφείς υποχρεώσεις ώστε να διαπιστώσει κατά πόσον αυτές εμποδίζουν την εφαρμογή του άρθρου 28 ΕΚ ή του κανονισμού 2081/92.

135 Η Γαλλική Κυβέρνηση υποστηρίζει επιπλέον ότι η προτεινόμενη από το αιτούν δικαστήριο ερμηνεία συνεπάγεται, στην υπόθεση της κύριας δίκης, την παράβαση της διμερούς συμβάσεως και δεν αποτελεί επομένως μέσον αποδεκτό κατά το διεθνές δίκαιο για την επίλυση ενδεχομένου ασυμβιβάστου μεταξύ της εν λόγω συμβάσεως και του κοινοτικού δικαίου κατά την έννοια του άρθρου 307, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, όπως αυτό ερμηνεύεται από το Δικαστήριο.

136 Κατά την άποψη της εν λόγω κυβερνήσεως, από το γράμμα του άρθρου 7, παράγραφος 1, της διμερούς συμβάσεως, το οποίο είναι απαλλαγμένο κάθε αμφισημίας, προκύπτει ότι αποκλείεται εκ προοιμίου να ερμηνεύεται η διάταξη αυτή υπό την έννοια ότι η ονομασία Bud προστατεύεται ως απλή και έμμεση ένδειξη της γεωγραφικής προελεύσεως μόνον έναντι του κινδύνου παραπλανήσεως και δεν απολαύει συνεπώς απόλυτης προστασίας. Επομένως, τέτοια ερμηνεία δεν είναι δυνατόν να γίνει δεκτή ενόψει της απαιτήσεως ερμηνείας σύμφωνης με το κοινοτικό δίκαιο.

137 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το άρθρο 307 ΕΚ τυγχάνει εφαρμογής επί της διμερούς συμβάσεως διότι η σύμβαση αυτή έχει επίπτωση επί της εφαρμογής της Συνθήκης και, επιπλέον, συνήφθη από τη Δημοκρατία της Αυστρίας με τρίτη χώρα πολύ πριν την προσχώρηση του εν λόγω κράτους μέλους στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

138 Τίθεται ωστόσο το ζήτημα αν το άρθρο 307, πρώτο εδάφιο, ΕΚ εφαρμόζεται επίσης σε διμερή σύμβαση όταν, όπως στην υπόθεση της κύριας δίκης, η σύμβαση αυτή διατηρήθηκε σε ισχύ υπέρ του κράτους που διαδέχθηκε την αρχική τρίτη χώρα με δήλωση στην οποία προέβησαν οι αρχές κράτους μέλους μετά την προσχώρησή του στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

139 Το ζήτημα αυτό εγείρει επίσης το ζήτημα αν η οικεία δήλωση είναι συστατικού χαρακτήρα.

140 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η ανακοίνωση του ομοσπονδιακού καγκελαρίου έχει απλώς δηλωτικό χαρακτήρα σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο, μια συνθήκη δε παραμένει σε ισχύ αν η συμπεριφορά των συμβαλλομένων μερών επιτρέπει τη συναγωγή του συμπεράσματος ότι συμφωνούν επί της διατηρήσεως σε ισχύ της συνθήκης αυτής.

141 Πρόκειται για πραγματικό ζήτημα, η εκτίμηση του οποίου απόκειται στο αιτούν δικαστήριο. Κατά την Επιτροπή, δεν προκύπτει από κανένα στοιχείο του φακέλου της υποθέσεως ότι τα συμβαλλόμενα μέρη δεν είχαν τη βούληση να διατηρήσουν σε ισχύ τις επίμαχες διμερείς συνθήκες.

142 Η Επιτροπή καταλήγει στο συμπέρασμα ότι το άρθρο 307, πρώτο εδάφιο, ΕΚ εφαρμόζεται στην υπόθεση της κύριας δίκης και ότι, κατά συνέπεια, η Συνθήκη δεν θίγει τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις που απορρέουν από τη διμερή σύμβαση.

Απάντηση του Δικαστηρίου

143 Πρέπει να δοθεί απάντηση στο ερώτημα αυτό, δεδομένου ότι από τη δοθείσα στο δεύτερο ερώτημα απάντηση προκύπτει ότι, στην περίπτωση κατά την οποία η ονομασία Bud δεν θα εθεωρείτο ως αναφερόμενη άμεσα ή έμμεσα στη γεωγραφική προέλευση των προϊόντων τα οποία προσδιορίζει, το άρθρο 28 ΕΚ δεν θα επέτρεπε την προστασία την οποία παρέχουν οι επίμαχες διμερείς συνθήκες στην εν λόγω ονομασία.

144 Από το άρθρο 307, πρώτο εδάφιο, ΕΚ προκύπτει ότι τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις που απορρέουν από σύμβαση συναφθείσα πριν από τον χρόνο προσχωρήσεως ενός κράτους μέλους μεταξύ του κράτους αυτού και τρίτου κράτους δεν θίγονται από τις διατάξεις της Συνθήκης.

145 Η διάταξη αυτή έχει ως αντικείμενο να διευκρινίσει, σύμφωνα με τις αρχές του διεθνούς δικαίου, ότι η εφαρμογή της Συνθήκης ΕΚ δεν επηρεάζει τη δέσμευση του οικείου κράτους μέλους να σέβεται τα απορρέοντα από προγενέστερη σύμβαση δικαιώματα των τρίτων χωρών και να τηρεί τις αντίστοιχες υποχρεώσεις του (βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση της 4ης Ιουλίου 2000, C-84/98, Επιτροπή κατά Πορτογαλίας, Συλλογή 2000, σ. I-5215, σκέψη 53).

146 Κατά συνέπεια, προκειμένου να καθοριστεί αν ένας κοινοτικός κανόνας μπορεί να μείνει ανεφάρμοστος λόγω προγενέστερης διεθνούς συμβάσεως, είναι αναγκαίο να εξεταστεί αν η σύμβαση αυτή επιβάλλει στο οικείο κράτος μέλος υποχρεώσεις των οποίων την τήρηση μπορούν ακόμη να απαιτήσουν οι συμβαλλόμενες στη σύμβαση τρίτες χώρες (βλ., υπό την έννοια αυτή, μεταξύ άλλων, την απόφαση της 10ης Μαρτίου 1998, C-364/95 και C-365/95, T. Port, Συλλογή 1998, σ. I-1023, σκέψη 60).

147 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι η προστασία της ονομασίας Bud προβλέπεται στις επίμαχες διμερείς συνθήκες, οι οποίες συνήφθησαν μεταξύ της Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Τσεχοσλοβακίας και της Δημοκρατίας της Αυστρίας πολύ πριν την προσχώρηση της τελευταίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

148 Από τις επίμαχες διμερείς συνθήκες, ειδικότερα από το άρθρο 7, παράγραφος 1, της διμερούς συμβάσεως, φαίνεται να προκύπτει επίσης ότι οι συνθήκες αυτές συνεπάγονται για τη Δημοκρατία της Αυστρίας υποχρεώσεις των οποίων την εκτέλεση μπορούσε να απαιτήσει η Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Τσεχοσλοβακίας.

149 Τίθεται ωστόσο το ερώτημα αν η Δημοκρατία της Τσεχίας αντλεί από τις εν λόγω συνθήκες δικαιώματα των οποίων μπορεί ακόμη να απαιτήσει τον σεβασμό από τη Δημοκρατία της Αυστρίας.

150 Πρέπει συγκεκριμένα να υπομνησθεί ότι, κατόπιν της διασπάσεώς της την 1η Ιανουαρίου 1993, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Τσεχίας και της Σλοβακίας, η οποία είχε υποκατασταθεί στη Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Τσεχοσλοβακίας, έπαυσε να υφίσταται και δύο νέα ανεξάρτητα κράτη τη διαδέχθηκαν επί των αντιστοίχων μερών του εδάφους της, ήτοι η Δημοκρατία της Τσεχίας και η Δημοκρατία της Σλοβακίας.

151 Πρέπει επομένως να τεθεί το ερώτημα αν, στο πλαίσιο τέτοιας διαδοχής κρατών, οι συναφθείσες από τη Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Τσεχοσλοβακίας επίμαχες διμερείς συνθήκες εξακολούθησαν να ισχύουν μετά τη διάσπαση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Τσεχίας και της Σλοβακίας, ειδικότερα όσον αφορά τα απορρέοντα από αυτές δικαιώματα υπέρ της Δημοκρατίας της Τσεχίας, όπως αυτά περί των

οποίων πρόκειται στην υπόθεση της κύριας δίκης, και επομένως τα δικαιώματα αυτά καθώς και οι δεσμεύουσες τη Δημοκρατία της Αυστρίας αντίστοιχες υποχρεώσεις διατηρήθηκαν σε ισχύ μετά την εν λόγω διάσπαση και εξακολουθούσαν πάντοτε να ισχύουν κατά τον χρόνο προσχωρήσεως της Δημοκρατίας της Αυστρίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

152 Δεν αμφισβητείται ότι, κατά τον χρόνο της εν λόγω διασπάσεως, υφίστατο διεθνής πρακτική ευρέως αποδεκτή, στηριζόμενη στην αρχή της συνεχείας των συνθηκών. Από την πρακτική αυτή προκύπτει ότι, εφόσον το ένα από τα συμβαλλόμενα σε διμερή συνθήκη κράτη δεν εξεδήλωσε τη βούλησή του να την αναδιαπραγματευθεί ή να την καταγγείλει, γίνεται δεκτό ότι η συνθήκη αυτή εξακολουθεί κατ' αρχήν να ισχύει έναντι των κρατών τα οποία διαδέχονται το διασπασθέν κράτος.

153 Συγκεκριμένα, φαίνεται ότι η ερμηνευόμενη κατά τον τρόπο αυτό αρχή της συνεχείας των συνθηκών αποτελεί, τουλάχιστον όσον αφορά την ειδική περίπτωση της πλήρους διασπάσεως κρατών και παρά τη δυνατότητα καταγγελίας ή αναδιαπραγματεύσεως των συνθηκών, ουσιώδη αρχή η οποία ήταν ευρέως αποδεκτή κατά τον χρόνο της εν λόγω διασπάσεως.

154 Εν πάση περιπτώσει, και χωρίς να είναι αναγκαίο να αποφανθεί το Δικαστήριο επί του κατά πόσον η εν λόγω αρχή της συνεχείας των συνθηκών αποτελούσε κατά τον χρόνο της διασπάσεως της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Τσεχίας και της Σλοβακίας εθιμικό κανόνα του διεθνούς δικαίου, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ότι η εφαρμογή της αρχής αυτής στη διεθνή πρακτική του δικαίου των συνθηκών ήταν κατά τον χρόνο εκείνο πλήρως σύμφωνη με το διεθνές δίκαιο.

155 Πρέπει επομένως να εξεταστεί αν τόσο η Δημοκρατία της Αυστρίας όσο και η Δημοκρατία της Τσεχίας είχαν πράγματι τη βούληση να εφαρμόσουν την εν λόγω αρχή της συνεχείας των συνθηκών στις επίμαχες διμερείς συνθήκες και αν υφίστανται στοιχεία αποδεικνύοντα τη συναφή πρόθεσή τους, αναφορικά με τη χρονική περίοδο μεταξύ της ημερομηνίας της εν λόγω διασπάσεως και της ημερομηνίας προσχωρήσεως της Δημοκρατίας της Αυστρίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

156 Όπως προκύπτει ιδίως από τη δήλωση του εθνικού συμβουλίου της Τσεχίας της 17ης Δεκεμβρίου 1992 και από το άρθρο 5 του συνταγματικού νόμου αριθ. 4/1993 (βλ. σκέψεις 25 και 26 της παρούσας αποφάσεως), η Δημοκρατία της Τσεχίας δέχθηκε ρητώς την αρχή της αυτόματης συνεχείας των συνθηκών.

157 Όσον αφορά τη θέση της Δημοκρατίας της Αυστρίας, φαίνεται ότι το κράτος αυτό εφαρμόζει παραδοσιακώς την αποκαλούμενη «tabula rasa» αρχή κατά την οποία, πλην των συνθηκών εδαφικού χαρακτήρα ή εφόσον υφίσταται συμφωνία προβλέπουσα το αντίθετο, η διαδοχή νέου κράτους σε συμβαλλόμενο κράτος συνεπάγεται ότι οι συναφθείσες από το τελευταίο αυτό κράτος συνθήκες καθίστανται αυτομάτως ανενεργοί.

158 Τίθεται ωστόσο το ερώτημα αν, σε κατάσταση διαδοχής κρατών όπως αυτή η οποία προκύπτει από πλήρη διάσπαση του προγενέστερου κράτους και όσον αφορά ιδίως τις επίμαχες διμερείς συνθήκες, η Δημοκρατία της Αυστρίας είχε την πρόθεση να εφαρμόσει την αρχή περί της οποίας γίνεται λόγος στην προηγούμενη σκέψη της παρούσας αποφάσεως.

159 Συναφώς, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 141 και 142 των προτάσεών του, τόσο από τη νομολογία των αυστριακών δικαστηρίων όσο και από το γεγονός ότι, έναντι ιδίως της Δημοκρατίας της Τσεχίας, η Δημοκρατία της Αυστρίας κατήγγειλε, αλλά μόνον για το μέλλον, ορισμένες συνθήκες συναφθείσες με τη Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Τσεχοσλοβακίας, φαίνεται να προκύπτει ότι η πρακτική του εν λόγω κράτους μέλους, επίσης κατά τη διάρκεια της περιόδου μεταξύ της διασπάσεως της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Τσεχίας και της Σλοβακίας και της προσχωρήσεως της Δημοκρατίας της Αυστρίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, περιελάμβανε στοιχεία ικανά να αποδείξουν ότι υπήρχε παρέκκλιση από την εφαρμογή της αποκαλούμενης «tabula rasa» αρχής.

160 Η αυστριακή πρακτική έναντι των κρατών που προήλθαν από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Τσεχίας και της Σλοβακίας φαίνεται πράγματι ότι στηρίζεται στην πραγματιστική προσέγγιση κατά την οποία οι διμερείς συνθήκες εξακολουθούν να ισχύουν, πλην καταγγελίας τους από το ένα ή το έτερο συμβαλλόμενο μέρος. Τέτοια πρακτική οδηγεί σε αποτελέσματα τα οποία προσεγγίζουν πολύ προς τα απορρέοντα από την εφαρμογή της αρχής της συνεχείας των συνθηκών.

161 Συναφώς, στο αιτούν δικαστήριο απόκειται να εξετάσει αν, σε κάποιο χρονικό σημείο μεταξύ της διασπάσεως της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Τσεχίας και της Σλοβακίας, η οποία επήλθε την 1η Ιανουαρίου 1993, και της ανακοινώσεως του ομοσπονδιακού καγκελαρίου, η οποία πραγματοποιήθηκε το 1997, η Δημοκρατία της Αυστρίας εξεδήλωσε την πρόθεση να αναδιαπραγματευθεί ή να καταγγείλει τις επίμαχες διμερείς συνθήκες.

162 Το γεγονός αυτό, εφόσον αποδειχθεί, είναι ιδιαιτέρως σημαντικό διότι, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 156 της παρούσας αποφάσεως, η Δημοκρατία της Τσεχίας, κατά τη διάσπαση του κράτους το οποίο διαδέχθηκε, είχε εκφράσει σαφώς την άποψη κατά την οποία οι συναφθείσες με το κράτος αυτό συνθήκες εξακολουθούσαν να ισχύουν. Κατά συνέπεια, η Δημοκρατία της Τσεχίας διατήρησε ρητώς το δικαίωμα να επικαλεστεί έναντι της Δημοκρατίας της Αυστρίας τα δικαιώματα τα οποία αντλεί από τις επίμαχες διμερείς συνθήκες ως διάδοχο κράτος.

163 Η σημασία του στοιχείου αυτού επιρρωννύεται άλλωστε από τον στόχο του άρθρου 307, πρώτο εδάφιο, ΕΚ, το οποίο σκοπεί να παράσχει τη δυνατότητα σε κράτος μέλος να σεβαστεί τα δικαιώματα που μπορούν να προβάλουν τρίτες χώρες βάσει συμβάσεως προγενέστερης της προσχωρήσεως του εν λόγω κράτους στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε περιπτώσεις όπως αυτή της κύριας δίκης (βλ. τη σκέψη 145 της παρούσας αποφάσεως).

164 Στο αιτούν δικαστήριο απόκειται να εξετάσει αν, στην υπόθεση της κύριας δίκης, τόσο η Δημοκρατία της Αυστρίας όσο και η Δημοκρατία της Τσεχίας είχαν πράγματι τη βούληση να εφαρμόσουν την αρχή της συνεχείας των συνθηκών στις επίμαχες διμερείς συνθήκες.

165 Όσον αφορά τη Δημοκρατία της Αυστρίας, πρέπει ακόμη να διευκρινιστεί ότι δεν είναι δυνατό να αποκλειστεί εκ των προτέρων, μία συναφής δήλωση βουλήσεως, παρά το ότι πραγματοποιήθηκε με ορισμένη καθυστέρηση, ήτοι μόλις το 1997, να μπορεί ωστόσο να ληφθεί υπόψη για να καθοριστεί οριστικά η πρόθεση του εν λόγω κράτους μέλους να δεχθεί τη Δημοκρατία της Τσεχίας ως συμβαλλόμενο μέρος των επίμαχων διμερών συνθηκών και να θεωρηθεί ότι, εν προκειμένω, η εφαρμογή των συνθηκών αυτών εμπίπτει στο άρθρο 307, πρώτο εδάφιο, ΕΚ.

166 Το συμπέρασμα θα ήταν διαφορετικό αν η Δημοκρατία της Αυστρίας, κάποια χρονική στιγμή πριν από την ανακοίνωση του ομοσπονδιακού καγκελαρίου, είχε ήδη εκφράσει σαφώς τη βούλησή της περί του αντιθέτου.

167 Αν, κατά το πέρας της εξετάσεως που πρέπει να διενεργήσει βάσει ιδίως των στοιχείων που εκτίθενται στην παρούσα υπόθεση, το αιτούν δικαστήριο καταλήξει στο συμπέρασμα ότι, κατά τον χρόνο της προσχωρήσεώς της στην Ευρωπαϊκή Ένωση, η Δημοκρατία της Αυστρίας δεσμευόταν από τις επίμαχες διμερείς συνθήκες έναντι της Δημοκρατίας της Τσεχίας, εξ αυτού θα προκύπτει ότι οι εν λόγω συνθήκες μπορούν να θεωρηθούν ως πράξεις συναφθείσες πριν από την προσχώρηση της Δημοκρατίας της Αυστρίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση κατά την έννοια του άρθρου 307, πρώτο εδάφιο, ΕΚ.

168 Πρέπει να προστεθεί ότι, κατά την παράγραφο 2 της διατάξεως αυτής, τα κράτη μέλη έχουν την υποχρέωση να προσφύγουν σε όλα τα πρόσφορα μέσα για να άρουν τα ασυμβίβαστα που υφίστανται μεταξύ συμβάσεως συναφθείσας πριν από την προσχώρηση του κράτους μέλους και της Συνθήκης.

169 Το αιτούν δικαστήριο πρέπει επομένως να εξετάσει αν ένα ενδεχόμενο ασυμβίβαστο μεταξύ της Συνθήκης και της διμερούς συμβάσεως μπορεί να εξαλειφθεί μέσω σύμφωνης με το κοινοτικό δίκαιο ερμηνείας της συμβάσεως αυτής, κατά το μέτρο του δυνατού και τηρουμένου του διεθνούς δικαίου.

170 Αν το μέσον της σύμφωνης με το κοινοτικό δίκαιο ερμηνείας μιας συμβάσεως συναφθείσας πριν από την ένταξη του οικείου κράτους μέλους στην Ευρωπαϊκή Ένωση αποδεικνύεται μη εφαρμόσιμο, το κράτος αυτό μπορεί, στο πλαίσιο του άρθρου 307 ΕΚ, να λάβει τα κατάλληλα μέτρα. Υπέχει ωστόσο την υποχρέωση να εξαλείψει τα ασυμβίβαστα που υφίστανται μεταξύ της προγενέστερης συμβάσεως και της Συνθήκης. Αν το εν λόγω κράτος μέλος συναντά δυσχέρειες οι οποίες καθιστούν αδύνατη την τροποποίηση μιας συμφωνίας, δεν μπορεί συνεπώς να αποκλειστεί η υποχρέωσή του να καταγγείλει τη συμφωνία αυτή (βλ. την προμνημονευθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Πορτογαλίας, σκέψη 58).

171 Συναφώς, επισημαίνεται ότι το άρθρο 16, παράγραφος 3, της διμερούς συμβάσεως προβλέπει ότι τα δύο συμβαλλόμενα μέρη μπορούν να καταγγείλουν τη σύμβαση μέσω ειδοποιήσεως η οποία διατυπώνεται εγγράφως και απευθύνεται τουλάχιστον ένα έτος ενωρίτερα διά της διπλωματικής οδού.

172 Επομένως, εν αναμονή της δυνατότητας εξαλείψεως ενδεχομένων ασυμβιβάστων μεταξύ συμβάσεως προγενέστερης της προσχωρήσεως του οικείου κράτους μέλους στην Ευρωπαϊκή Ένωση και της Συνθήκης δι' ενός των μέσων στα οποία αναφέρεται το άρθρο 307, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, το πρώτο εδάφιο του άρθρου αυτού επιτρέπει στο εν λόγω κράτος μέλος να εξακολουθήσει να εφαρμόζει τέτοια σύμβαση εφόσον αυτή συνεπάγεται υποχρεώσεις οι οποίες εξακολουθούν να το δεσμεύουν δυνάμει του διεθνούς δικαίου.

173 Βάσει των ανωτέρω εκτιμήσεων, στο τρίτο και το τέταρτο ερώτημα προσήκει η απάντηση ότι το άρθρο 307, πρώτο εδάφιο, ΕΚ ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι επιτρέπει σε δικαστήριο κράτους μέλους, υπό την επιφύλαξη των εξετάσεων στις οποίες πρέπει να προβεί το δικαστήριο αυτό βάσει ιδίως των στοιχείων που εκτίθενται στην παρούσα απόφαση, να εφαρμόζει διατάξεις διμερών συνθηκών, όπως οι επίμαχες στην κύρια δίκη, οι οποίες έχουν συναφθεί μεταξύ του εν λόγω κράτους μέλους και τρίτης χώρας και συνεπάγονται την προστασία ονομασίας αυτής της τρίτης χώρας, έστω και αν οι διατάξεις αυτές αποδεικνύονται αντίθετες προς τους κανόνες της Συνθήκης, για τον λόγο ότι πρόκειται για υποχρέωση απορρέουσα από συμβάσεις συναφθείσες πριν από τον χρόνο προσχωρήσεως του οικείου κράτους μέλους στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Εν αναμονή της δυνατότητας εξαλείψεως ενδεχομένων ασυμβιβάστων μεταξύ συμβάσεως προγενέστερης της προσχωρήσεως του οικείου κράτους μέλους στην Ευρωπαϊκή Ένωση και της Συνθήκης δι' ενός των μέσων στα οποία αναφέρεται το άρθρο 307, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, το πρώτο εδάφιο του άρθρου αυτού επιτρέπει στο εν λόγω κράτος μέλος να εξακολουθήσει να εφαρμόζει τέτοια σύμβαση εφόσον αυτή συνεπάγεται υποχρεώσεις οι οποίες εξακολουθούν να το δεσμεύουν δυνάμει του διεθνούς δικαίου.

Επί των δικαστικών εξόδων

174 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Αυστριακή, η Γερμανική και η Γαλλική Κυβέρνηση, καθώς και η Επιτροπή, που κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο,

δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε με διάταξη της 26ης Φεβρουαρίου 2001 το Handelsgericht Wien, αποφαίνεται:

1) **Το άρθρο 28 ΕΚ και ο κανονισμός (ΕΟΚ) 2081/92 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουλίου 1992, για την προστασία των γεωγραφικών ενδείξεων και των ονομασιών προέλευσης των γεωργικών προϊόντων και των τροφίμων, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 535/97 του Συμβουλίου, της 17ης Μαρτίου 1997, δεν απαγορεύουν την εφαρμογή διατάξεως διμερούς συμφωνίας, συναφθείσας μεταξύ κράτους μέλους και τρίτης χώρας, η οποία παρέχει σε απλή και έμμεση ένδειξη γεωγραφικής προελεύσεως της εν λόγω τρίτης χώρας προστασία εντός του κράτους μέλους εισαγωγής η οποία είναι ανεξάρτητη από οποιονδήποτε κίνδυνο παραπλανήσεως και παρέχει τη δυνατότητα να εμποδίζεται η εισαγωγή εμπορεύματος που έχει νομίμως διατεθεί στο εμπόριο εντός άλλου κράτους μέλους.**

2) **Το άρθρο 28 ΕΚ δεν επιτρέπει την εφαρμογή διατάξεως διμερούς συμφωνίας, συναφθείσας μεταξύ κράτους μέλους και τρίτης χώρας, η οποία παρέχει σε ονομασία μη αναφερόμενη ούτε άμεσα ούτε έμμεσα εντός της χώρας αυτής στη γεωγραφική προέλευση του προϊόντος το οποίο προσδιορίζει προστασία εντός**

του κράτους μέλους εισαγωγής η οποία είναι ανεξάρτητη από οποιονδήποτε κίνδυνο παραπλανήσεως και παρέχει τη δυνατότητα να εμποδίζεται η εισαγωγή εμπορεύματος που έχει νομίμως διατεθεί στο εμπόριο εντός άλλου κράτους μέλους.

3) Το άρθρο 307, πρώτο εδάφιο, ΕΚ ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι επιτρέπει σε δικαστήριο κράτους μέλους, υπό την επιφύλαξη των εξετάσεων στις οποίες πρέπει να προβεί το δικαστήριο αυτό βάσει ιδίως των στοιχείων που εκτίθενται στην παρούσα απόφαση, να εφαρμόζει διατάξεις διμερών συνθηκών, όπως οι επίμαχες στην κύρια δίκη, οι οποίες έχουν συναφθεί μεταξύ του εν λόγω κράτους μέλους και τρίτης χώρας και συνεπάγονται την προστασία ονομασίας αυτής της τρίτης χώρας, έστω και αν οι διατάξεις αυτές αποδεικνύονται αντίθετες προς τους κανόνες της Συνθήκης ΕΚ, για τον λόγο ότι πρόκειται για υποχρέωση απορρέουσα από συμβάσεις συναφθείσες πριν από τον χρόνο προσχωρήσεως του οικείου κράτους μέλους στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Εν αναμονή της δυνατότητας εξαλείψεως ενδεχομένων ασυμβιβάστων μεταξύ συμβάσεως προγενέστερης της προσχωρήσεως του οικείου κράτους μέλους στην Ευρωπαϊκή Ένωση και της Συνθήκης δι' ενός των μέσων στα οποία αναφέρεται το άρθρο 307, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, το πρώτο εδάφιο του άρθρου αυτού επιτρέπει στο εν λόγω κράτος μέλος να εξακολουθήσει να εφαρμόζει τέτοια σύμβαση εφόσον αυτή συνεπάγεται υποχρεώσεις οι οποίες εξακολουθούν να το δεσμεύουν δυνάμει του διεθνούς δικαίου.

Σκουρής Jann Timmermans

Gulmann Cunha Rodrigues Edward

La Pergola Puissochet Schintgen

Colneric von Bahr

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 18 Νοεμβρίου 2003.

Ο Γραμματέας Ο Πρόεδρος

R. Grass Β. Σκουρής